

PREDSJEDNIŠTVO BOSNE I HERCEGOVINE

36

Na osnovu člana V. 3. (d) Ustava Bosne i Hercegovine i suglasnosti Parlamentarne skupštine Bosne i Hercegovine (Odluka PS BiH broj 275/06 od 10. marta 2006. godine), Predsjedništvo Bosne i Hercegovine na 89. sjednici, održanoj 25. marta 2006. godine, donijelo je

ODLUKU

O RATIFIKACIJI KONVENCIJE UJEDINJENIH NARODA PROTIV KORUPCIJE

Član 1.

Ratifikuje se Konvencija Ujedinjenih naroda protiv korupcije.

Član 2.

Tekst Konvencije u prijevodu glasi:

Konvencija Ujedinjenih naroda protiv korupcije

Preambula

Države stranke ove Konvencije,

Zabrinute zbog ozbiljnosti problema i prijetnji koje korupcija predstavlja za stabilnost i sigurnost društava, podrivajući institucije i vrijednosti demokracije, etičke vrijednosti i pravdu, te ugrožavajući održiv razvoj i vladavinu prava,

Zabrinute također zbog povezanosti korupcije i drugih oblika kriminala, posebno organiziranog kriminala i privrednog kriminala, uključujući pranje novca,

Zabrinute nadalje zbog slučajeva korupcije koji uključuju ogromne količine imovine koja može predstavljati značajan dio resursa država, a koji prijetje političkoj stabilnosti i održivom razvoju tih država,

Uvjerene da korupcija nije više lokalna stvar već transnacionalna pojava koja pogađa sva društva i privrede, što čini međunarodnu saradnju na njenom sprječavanju i suzbijanju neophodnom,

Uvjerene također da je potreban sveobuhvatni i multidisciplinarni pristup za uspješno sprječavanje i borbu protiv korupcije,

Uvjerene nadalje da pružanje tehničke pomoći može igrati značajnu ulogu u povećanju sposobnosti država, uključujući i jačanjem kapaciteta i izgradnjom institucija, da uspješno sprječavaju i da se bore protiv korupcije,

Uvjerene da nezakonito sticanje ličnog bogatstva može biti posebno štetno za demokratske institucije, nacionalne privrede i vladavinu prava,

Odlučne da na efikasniji način spriječe, otkriju i preduprije međunarodni transfer nezakonito stečene imovine i da ojačaju međunarodnu saradnju u povratu imovine,

Uvidavajući značaj temeljnih načela pridržavanja zakona u krivičnom postupku i građanskom i upravnom postupku za donošenje presuda u vezi sa imovinskim pravima;

Imajući u vidu da je sprječavanje i iskorjenjivanje korupcije odgovornost svih država, te da one moraju međusobno saradivati, uz podršku i angažiranje pojedinaca i grupa izvan javnog sektora, kao što su civilno društvo, nevladine organizacije i organizacije lokalnih zajednica da bi napori u ovoj oblasti bili uspješni,

Imajući također u vidu načela dobrog upravljanja javnim poslovima i državnim imovinom, pravičnost, odgovornost i jednakost pred zakonom, te potrebu zaštite integriteta i njegovanja kulture odbacivanja korupcije,

Odajući priznanje Komisiji za sprječavanje kriminala i krivično pravosuđe, te Uredu Ujedinjenih naroda za borbu protiv droga i kriminala za rad u sprječavanju i borbu protiv korupcije,

Podsjećajući na rad drugih međunarodnih i regionalnih organizacija u ovoj oblasti, uključujući aktivnosti Afričke unije, Vijeća Evrope, Vijeća za carinsku saradnju (također poznatog kao Svjetska carinska organizacija), Evropske unije, Lige arapskih država, Organizacije za ekonomsku saradnju i razvoj i Organizacije američkih država,

Konstatirajući sa uvažavanjem multilateralne instrumente za sprječavanje i borbu protiv korupcije, uključujući, između ostalog, Inter-američku konvenciju protiv korupcije koju je usvojila Organizacija američkih država 29. marta 1996¹, Konvenciju o borbi protiv korupcije koja uključuje službenike Evropskih zajednica ili službenike država članica Evropske unije koju je usvojilo vijeće Evropske unije 26. maja 1997², Konvenciju o borbi protiv podmićivanja stranih javnih službenika u međunarodnim poslovnim transakcijama koju je usvojila Organizacija za ekonomsku saradnju i razvoj 21. novembra 1997³, Krivično-pravnu konvenciju o korupciji koju je usvojio Ministarski komitet Vijeća Evrope 27. januara 1999⁴, Građansko-pravnu konvenciju o korupciji koju je usvojio Ministarski komitet Vijeća Evrope 4. novembra 1999⁵, te Konvenciju Afričke unije o sprječavanju i borbi protiv korupcije, koju su usvojili šefovi država i vlada Afričke unije 12. jula 2003.

Pozdravljajući stupanje na snagu 29. septembra 2003. godine Konvencije Ujedinjenih naroda protiv transnacionalnog organiziranog kriminala⁶,

Saglasile su se o slijedećem:

Poglavlje I

Opće odredbe

Član 1.

Izjava o ciljevima

Ciljevi ove Konvencije su:

- da se unaprijedi i ojačaju mjere za efikasnije i uspješnije sprječavanje i borbu protiv korupcije;
- da se unaprijedi, olakša i podrži međunarodna saradnja i tehnička pomoć u sprječavanju i borbi protiv korupcije, uključujući povrat imovine;
- da se unaprijedi integritet, odgovornost i dobro upravljanje javnim poslovima i javnom imovinom.

Član 2.

Upotreba pojmova

Za svrhe ove Konvencije pojam:

- "Državni službenik" označava: (i) svako lice koje vrši zakonodavnu, izvršnu, upravnu ili sudsku funkciju države stranke, bilo da je imenovano ili izabrano, bilo da je ona stalna ili privremena, plaćena ili neplaćena, bez obzira na rang tog lica; (ii) svako lice koje obavlja javnu službu, uključujući u javnoj agenciji ili javnom preduzeću ili vrši javnu službu prema definiciji unutrašnjeg zakonodavstva države stranke i na način kako se primjenjuje pravo te države stranke u odnosnoj oblasti; (iii) svako drugo lice definisano u unutrašnjem pravu države stranke kao javni državni službenik. Međutim, za svrhe nekih posebnih mjera sadržanih u Poglavlju II ove Konvencije, pojam "državni službenik" može označavati svako lice koje obavlja javnu službu ili pruža javne usluge prema definiciji unutrašnjeg zakonodavstva države stranke i shodno primjeni u odnosnoj oblasti prava te države stranke;
- "Strani državni službenik" označava svako lice koje vrši zakonodavnu, izvršnu, upravnu ili sudsku službu strane zemlje, bilo da je na nju imenovano ili izabrano, te svako lice koje obavlja javnu službu za stranu zemlju, uključujući ako to čini za javnu agenciju ili javno preduzeće;
- "Službenik javne međunarodne organizacije" označava međunarodnog službenika ili svako lice koje takva organizacija ovlasti da djeluje u ime te organizacije;
- "Imovina" označava imovinu svih vrsta, bilo materijalnu ili nematerijalnu, pokretnu ili nepokretnu, fizičku ili nefizičku, te pravne dokumente ili instrumente kojima se dokazuju tapija ili interes u takvu imovinu;
- "Sredstva stečena od kriminala" označava svaku imovinu koja potiče od, ili je stečena, posredno ili neposredno, izvršenjem krivičnog djela;

- "Zamrzavanje" ili "zapljena" označava privremenu zabranu transfera, konverzije, raspolaganja ili kretanja imovine ili privremeno preuzimanje čuvanja ili kontrole imovine na osnovu naloga koji izda sud ili drugi nadležni organ;
- "Konfiskacija", što uključuje plaćanje kazne, gdje to odgovara, označava trajno lišavanje imovine na osnovu naloga suda ili drugog nadležnog organa;
- "Predmetno krivično djelo" označava svako krivično djelo čije izvršenje stvara sredstva koja mogu postati predmet krivičnog djela definiranog u članu 23. ove Konvencije;
- "Kontrolisana isporuka" označava tehniku dozvole izlaska, prolaska ili ulaska nezakonitih ili sumnjivih pošiljki na teritoriju jedne ili više država, uz znanje ili pod nadzorom nadležnih organa, s ciljem da se istraži krivično djelo i identificiraju lica koja učestvuju u vršenju tog krivičnog djela.

Član 3.

Djelokrug primjene

- Ova Konvencija se, shodno svojim odredbama, primjenjuje u cilju sprječavanja, istrage i krivičnog progona korupcije, te zamrzavanja, zapljene, konfiskacije i povrata sredstava stečenih izvršenjem krivičnih djela utvrđenih u skladu sa ovom Konvencijom.
- U cilju primjene ove Konvencije, nije potrebno, osim ako u ovoj Konvenciji nije drugačije navedeno, da krivična djela navedena u njoj pričine štetu ili naškode državnoj imovini.

Član 4.

Zaštita suvereniteta

- Države stranke izvršavaju obaveze iz ove Konvencije na način koji je u skladu s načelima suverene jednakosti i teritorijalnog integriteta država, te nemiješanja u unutrašnje stvari drugih država.
- Nijedna odredba u ovoj Konvenciji ne daje pravo državi stranci da na teritoriji druge države vrši jurisdikciju i funkcije koje su rezervirane isključivo za organe te druge države njenim unutrašnjim zakonodavstvom.

Poglavlje II

Preventivne mjere

Član 5.

Politika i praksa sprječavanja korupcije

- Svaka država stranka, u skladu sa osnovnim načelima svog pravnog sistema, razrađuje i primjenjuje ili održava djelotvornu, koordiniranu politiku sprječavanja korupcije kojom se unapređuje učešće društva i odražavaju načela vladavine prava, dobrog upravljanja javnim poslovima i javnom imovinom, integritet, transparentnost i odgovornost.
- Svaka država stranka će nastojati uspostaviti i unaprijediti uspješnu praksu usmjerenu na sprječavanje korupcije.
- Svaka država stranka će nastojati da povremeno ocijeni odgovarajuće pravne instrumente i upravne mjere s ciljem da uspostavi njihovu adekvatnost za sprječavanje i borbu protiv korupcije.
- Države stranke, prema potrebi i u skladu s osnovnim načelima svog pravnog sistema, saraduju međusobno i sa odnosnim međunarodnim i regionalnim organizacijama na unapređenju i razradi mjera pomenutih u ovom članu. Ta saradnja može obuhvatiti učešće u međunarodnim programima i projektima usmjerenim na sprječavanje korupcije.

1 Vidjeti E/1996/99.

2 Službeni glasnik Evropskih zajednica, C 195, 25. jun 1997.

3 Vidjeti Inicijative protiv korupcija, a za veći integritet u zemljama u razvoju (publikacija Ujedinjenih nacija, prodajni br. E.98 III.B.18).

4 Savjet Evrope, Serija evropskih ugovora, br 173.

5 Ibid., br. 174.

6 Rezolucija Generalne skupštine 55/25, aneks I.

Član 6.

Tijelo ili tijela za sprječavanje korupcije

1. Svaka država stranka će, u skladu s osnovnim načelima svog pravnog sistema, uspostaviti, prema potrebi, tijelo ili tijela za sprječavanje korupcije sredstvima kao što su:
 - (a) provođenje politike pomenute u članu 5. ove Konvencije i, gdje to odgovara, nadgledanje i koordiniranje provođenja te politike;
 - (b) unapređenje i širenje znanja o sprječavanju korupcije.
2. Svaka država stranka će osigurati tijelu ili tijelima pomenutim u tački 1. ovog člana potrebnu nezavisnost, u skladu sa osnovnim načelima svog pravnog sistema, kako bi to tijelo ili tijela mogla vršiti svoje funkcije uspješno i neometano od bilo kakvog neopravdanog uticaja. Treba osigurati neophodna materijalna sredstva i specijalizirano osoblje, kao i obuku tog osoblja za obavljanje funkcija.
3. Svaka država stranka obavještava generalnog sekretara Ujedinjenih naroda o nazivu i adresi jednog ili više organa koji mogu pomoći drugim državam strankama u razradi i provođenju posebnih mjera za sprječavanje korupcije.

Član 7.

Javni sektor

1. Svaka država stranka će, gdje to odgovara i u skladu sa osnovnim načelima svog pravnog sistema, nastojati usvojiti, održavati i jačati sisteme angažiranja, zapošljavanja, zadržavanja, unapređivanja i penzionisanja državnih službenika i, gdje to odgovara, drugih neizabranih državnih službenika:
 - (a) koji se zasnivaju na načelima efikasnosti, transparentnosti i objektivnih kriterija, kao što su rezultati rada, pravičnost i stručnost;
 - (b) koji obuhvataju odgovarajuće procedure izbora i obuke pojedinaca za javne položaje koji se smatraju naročito podložnim korupciji, te rotiranje, gdje to odgovara, tih pojedinaca i njihov odlazak na druge položaje;
 - (c) kojima se podstiču adekvatno nagrađivanje i pravični rasponi plaća, uz vođenje računa o stepenu ekonomskog razvoja države stranke;
 - (d) kojima se uspostavljaju programi obrazovanja i obuke kako bi se službenicima omogućilo da zadovolje kriterije korektnog, časnog i pravilnog vršenja javne službe i kojima im se osigurava specijalizirana i odgovarajuća obuka kako bi uvećali svijest o zamkama korupcije svojstvenim vršenju tih službi. Takvi programi se mogu pozivati na kodekse ili standarde ponašanja u primjenljivim oblastima.
2. Svaka država stranka će također razmotriti mogućnost usvajanja odgovarajućih zakonskih i upravnih mjera u skladu s ciljevima ove Konvencije, te u skladu s osnovnim načelima svog unutrašnjeg zakonodavstva, za utvrđivanje kriterija koji se odnose na kandidiranje i izbor za državnu službu.
3. Svaka država stranka će takođe razmotriti mogućnost preuzimanja odgovarajućih zakonskih i upravnih mjera u skladu s ciljevima ove Konvencije, te u skladu s osnovnim načelima svog unutrašnjeg zakonodavstva, za osiguranje transparentnosti u finansiranju kandidatura za izbornu državnu službu i, gdje to odgovara, finansiranje političkih stranaka.
4. Svaka država stranka će, u skladu s osnovnim načelima svog unutrašnjeg zakonodavstva, nastojati usvojiti, održavati i jačati sisteme kojima se povećava transparentnost i sprječava sukob interesa.

Član 8.

Kodeksi ponašanja državnih službenika

1. U cilju borbe protiv korupcije, svaka država stranka će, između ostalog, unapređivati integritet, poštenje i odgovornost državnih službenika, u skladu sa osnovnim načelima svog pravnog sistema.
2. Posebno, svaka država stranka će nastojati, u okviru svog institucionalnog i pravnog sistema, primjenjivati kodekse ili standarde ponašanja za korektno, časno i pravilno vršenje javne službe.

3. U svrhu provođenja odredaba ovog člana, svaka država stranka će, gdje to odgovara, te u skladu s osnovnim načelima svog pravnog sistema, uzeti u obzir relevantne inicijative regionalnih, međuregionalnih i multilateralne organizacija, kao što je Međunarodni kodeks ponašanja za državne službenike, sadržan u aneksu rezolucije Generalne skupštine 51/59 od 12. decembra 1996.
4. Svaka država stranka će, u skladu s osnovnim načelima svog unutrašnjeg zakonodavstva, također razmotriti mogućnost utvrđivanja mjera i sistema koji bi državnim službenicima omogućili da lakše prijavljuju odgovarajućim organima slučajeve korupcije kada te slučajeve primijete u vršenju svoje službe.
5. Svaka država stranka će, gdje to odgovara, te u skladu s osnovnim načelima svog unutrašnjeg zakonodavstva, nastojati utvrditi mjere i sisteme kojima se od državnih službenika zahtijeva da odgovarajućim organima daju izvještaje u vezi, između ostalog, sa svojim spoljnim djelatnostima, zaposlenjem, investicionim ulaganjima, imovinom i znatnijim poklonima ili koristima iz kojih može proisteći sukob interesa u pogledu njihovih položaja državnih službenika.
6. Svaka država stranka će, u skladu s osnovnim načelima svog unutrašnjeg zakonodavstva, razmotriti mogućnost preuzimanja disciplinskih i drugih mjera protiv državnih službenika koji krše kodekse ili standarde utvrđene u skladu s ovim članom.

Član 9.

Javne nabavke i upravljanje javnim finansijama

1. Svaka država stranka, u skladu s osnovnim načelima svog pravnog sistema, preuzima neophodne korake da uspostavi odgovarajuće sisteme nabavke, zasnovane na transparentnosti, nadmetanju i objektivnim kriterijima u donošenju odluka, kojima se, između ostalog, uspješno sprječava korupcija. Takvi sistemi, koji u primjeni mogu uzimati u obzir odgovarajuće granične vrijednosti, odnose se, između ostalog, na:
 - (a) objavljivanje informacija koje se odnose na procedure i ugovore o nabavkama, uključujući informacije o pozivima za javno nadmetanje i relevantne i važne informacije o ustupanju ugovora, pri čemu se potencijalnim ponuđačima u nadmetanju daje dovoljno vremena da pripreme i podnesu ponude;
 - (b) prethodno utvrđivanje uvjeta za učešće, uključujući kriterije za odabir i ustupanje ugovora i pravila nadmetanja, te njihovo objavljivanje;
 - (c) primjenu objektivnih i unaprijed definiranih kriterija za donošenje odluka o javnim nabavkama da bi se olakšala kasnija verifikacija pravilne primjene pravila ili postupaka;
 - (d) djelotvoran sistem unutrašnje revizije, uključujući djelotvoran sistem podnošenja žalbi, kako bi se obezbijedile zakonske mogućnosti i pravni lijekovi u slučaju da se ne primjenjuju pravila i postupci utvrđeni shodno ovoj tački;
 - (e) gdje to odgovara, mjere za reguliranje pitanja koja se tiču osoblja nadležnog za nabavke, kao što su izjavljivanje zainteresiranosti za pojedine javne nabavke, postupke provjere i zahtjevi u pogledu obuke.
2. Svaka država stranka će, u skladu s osnovnim načelima svog pravnog sistema, preduzeti odgovarajuće mjere da povećava transparentnost i odgovornost u upravljanju javnim finansijama. Takve mjere, između ostalog, uključuju:
 - (a) postupke za usvajanje državnog budžeta;
 - (b) blagovremeno podnošenje izvještaja o prihodima i rashodima;
 - (c) sistem računovodstvenih i revizijskih standarda, te nadzora s tim u vezi;
 - (d) uspješne i efikasne sisteme smanjivanja rizika i interne kontrole; i
 - (e) gdje to odgovara, korektivne mjere u slučaju nepridržavanja zahtjeva utvrđenih u ovoj tački.
3. Svaka država stranka će preduzeti one mjere iz građanskog i upravnog prava koje mogu biti potrebne, u skladu sa osnovnim načelima svog unutrašnjeg zakonodavstva, za očuvanje integriteta računovodstva, računovodstvenih

podataka, finansijskih izvještaja ili drugih dokumenata koji se odnose na javne rashode i prihode, te za sprječavanje falsificiranja tih dokumenata.

Član 10.

Podnošenje javnih izvještaja

Imajući u vidu potrebu borbe protiv korupcije, svaka država stranka će, u skladu sa osnovnim načelima svog unutrašnjeg zakonodavstva, preduzimati mjere koje mogu biti potrebne da se poveća, gdje to odgovara, transparentnost javne uprave, uključujući njenu organizaciju, funkcioniranje i procese odlučivanja. Te mjere mogu, između ostalog, biti:

- donošenje postupaka ili propisa kojima se javnosti omogućava da, gdje to odgovara, dobije informacije o organizaciji, funkcioniranju i procesima donošenja odluka njene javne uprave, te, uz dužno uvažavanje zaštite privatnosti i ličnih podataka, o odlukama i zakonskim aktima koji su od interesa za javnost;
- pojednostavljenje upravnih postupaka, gdje to odgovara, kako bi se olakšao pristup javnosti organima nadležnim za donošenje odluka; i
- objavljivanje informacija, što može uključivati periodične izvještaje o zamkama od korupcije u javnoj upravi.

Član 11.

Mjere koje se odnose na sudstvo i tužilaštvo

- Imajući u vidu nezavisnost sudstva i njegovu ključnu ulogu u borbi protiv korupcije, svaka država stranka preduzima, u skladu sa osnovnim načelima svog pravnog sistema i bez štete po nezavisnost sudstva, mjere za jačanje integriteta i sprječavanja mogućnosti za korupciju u sudstvu. Te mjere mogu obuhvatiti pravila ponašanja pripadnika sudskih organa.
- Mjere u istom smislu kao i one koje se preduzimaju shodno tački 1. ovog člana mogu se preduzeti i primjenjivati u okviru tužilaštva u onim državama strankama u kojima ono ne predstavlja dio sudstva, već uživa nezavisnost sličnu nezavisnosti sudstva.

Član 12.

Privatni sektor

- Svaka država stranka će preduzeti mjere, u skladu sa osnovnim načelima svog unutrašnjeg zakonodavstva, za sprječavanje korupcije u privatnom sektoru, poboljšanje računovodstvenih i revizijskih standarda u privatnom sektoru i, gdje to odgovara, za izricanje djelotvornih, srazmjernih i prohibitivnih kazni u građanskom, upravnom i krivičnom postupku za nepoštovanje takvih mjera.
- Mjere za postizanje ovih ciljeva mogu, između ostalog, uključivati:
 - unapređivanje saradnje između organa za primjenu zakona i relevantnih privatnih entiteta;
 - unapređenje razvoja standarda i procedura za očuvanje integriteta odnosnih privatnih entiteta, uključujući kodekse ponašanja za korektno, časno i pravilno obavljanje poslovnih djelatnosti i svih relevantnih profesija i za sprječavanje sukoba interesa, te za unapređenje dobre poslovne prakse među preduzećima i u ugovornim odnosima preduzeća s državom;
 - povećanje transparentnosti u odnosima između privatnih entiteta, uključujući, gdje to odgovara, mjere koje se tiču indentiteta pravnih i fizičkih lica koja učestvuju u osnivanju i upravljanju korporacijama;
 - sprečavanje zloupotrebe postupaka kojima se reguliraju privatni entiteti, uključujući procedure koje se odnose na subvencije i dozvole koje izdaju državni organi za obavljanje poslovnih djelatnosti;
 - sprječavanje sukoba interesa uvođenjem ograničenja, gdje to odgovara i uz razuman vremenski period, u pogledu obavljanja profesionalnih djelatnosti bivših državnih službenika ili zapošljavanje državnih službenika u privatnom sektoru nakon napuštanja državne službe ili penzionisanja tamo gdje su te djelatnosti ili zaposlenje u neposrednoj vezi sa službom koju su vršili ili nadgledali ti državni službenici za vrijeme svog mandata;
 - osiguravanje da privatna preduzeća, vodeći računa o njihovoj strukturi i veličini, podliježu dovoljnoj unutrašnjoj revizijskoj kontroli u cilju pomoći u

sprječavanju i otkrivanju slučajeva korupcije, te da računari i neophodni finansijski izvještaji tih privatnih preduzeća podliježu primjerenim postupcima revizije i certifikacije.

- Da bi spriječila korupciju, svaka država stranka će preduzeti mjere koje mogu biti potrebne, u skladu sa svojim unutrašnjim zakonodavstvom i propisima, o vođenju računovodstvene dokumentacije i čuvanju podataka, stavljanju na uvid finansijskih izvještaja i računovodstvenih i revizijskih standarda, u cilju zabrane slijedećih djela koja se počine radi izvršenja nekih od krivičnih djela utvrđenih u skladu sa ovom Konvencijom:
 - otvaranje neregistriranih računa;
 - obavljanje neregistrovanih ili neadekvatno identificiranih transakcija,
 - evidentiranje nepostojećih rashoda;
 - unošenje u evidenciju troškova uz netačno prikazivanje na šta se odnose;
 - korištenje lažnih dokumenata; i
 - namjerno uništavanje računovodstvenih dokumenata prije nego što je to propisano zakonom.
- Nijedna država stranka neće dozvoliti odbijanje od poreza troškova koji predstavljaju mito, s obzirom na to da je podmićivanje jedan od elemenata krivičnih djela utvrđenih u skladu s članom 15. i 16. ove Konvencije i, gdje to odgovara, drugih troškova nastalih kao posljedica korumpiranog ponašanja.

Član 13.

Učešće društva

- Svaka država stranka će preduzimati odgovarajuće mjere, u granicama svojih mogućnosti i u skladu sa osnovnim načelima svog unutrašnjeg zakonodavstva, za podsticanje aktivnog učešća pojedinaca i grupa izvan javnog sektora, kao što su civilno društvo, nevladine organizacije i organizacije lokalnih zajednica, u sprječavanju i borbi protiv korupcije, te u podizanju javne svijesti o postojanju, uzrocima i ozbiljnosti korupcije i prijetnje koju ona predstavlja. To učešće treba jačati mjerama kao što su:
 - povećanje transparentnosti i veći doprinos javnosti procesima odlučivanja;
 - osiguranje boljeg pristupa javnosti informacijama;
 - pokretanje aktivnosti javnog informiranja koje doprinose netoleriranju korupcije, kao i programa javnog obrazovanja, uključujući školske i fakultetske nastavne programe;
 - poštivanje, unapređenje i zaštita slobode traženja, primanja, objavljivanja i širenja informacija u vezi s korupcijom. Ta sloboda može biti podložna izvjesnim ograničenjima, ali ograničenja mogu biti samo onakva kakva su predviđena zakonom i potrebna su radi:
 - poštivanja prava ili ugleda drugih;
 - zaštite nacionalne sigurnosti ili javnog reda, ili javnog zdravlja ili morala.
- Svaka država stranka će preduzeti odgovarajuće mjere da osigura da javnosti budu dostupna relevantna tijela za borbu protiv korupcije pomenuta u ovoj Konvenciji i omogućiti pristup tim tijelima, gdje to odgovara, kako bi se mogli prijaviti, uključujući i anonimno, bilo koji slučajevi za koje se može smatrati da predstavljaju krivično djelo utvrđeno u skladu sa ovom Konvencijom

Član 14.

Mjere za sprečavanje pranja novca

- Svaka država stranka će:
 - uvesti, u okviru svoje nadležnosti, sveobuhvatni unutrašnji regulatorni i nadzorni režim za banke i nebankarske finansijske institucije, uključujući fizička ili pravna lica, koja pružaju službene ili neslužbene usluge za prenos novca ili vrijednosti i, gdje to odgovara, druga tijela u okviru kojih je posebno moguće pranje novca, kako bi preduprijedila i otkrila sve oblike pranja novca, a režimom će se naglasiti zahtjevi u pogledu identifikacije komitenta i, gdje to odgovara, korisnika, vođenje evidencije i prijavljivanje sumnjivih transakcija;
 - bez štete po član 46. ove Konvencije, osigurati da upravni, regulativni i organi za primjenu zakona i drugi organi koji su nadležni za brobu protiv pranja novca (uključujući,

gdje to odgovara prema unutrašnjem zakonodavstvu, sudske organe), imaju mogućnost da saraduju i razmjenjuju informacije na nacionalnom i međunarodnom nivou u skladu sa uvjetima utvrđenim unutrašnjim zakonodavstvom i, u tom cilju, razmotriti mogućnost osnivanja finansijske obavještajne jedinice koja će služiti kao nacionalni centar za prikupljanje, analizu i širenje informacije u vezi s potencijalnim pranjem novca.

2. Države stranke će razmotriti mogućnost primjene izvodljivih mjera za otkrivanje i nadgledanje kretanja gotovog novca i odgovarajućih prenosivih instrumenata preko svojih granica, pod uvjetom da se osigura pravilno korištenje informacija i da se ni na koji način ne ometa kretanje legitimnog kapitala. Takve mjere mogu obuhvatiti zahtjev da pojedinci ili preduzeća prijavljuju transfer preko granice znatnijih količina gotovog novca i odgovarajućih prenosivih instrumenata.
3. Države stranke će razmotriti mogućnost primjene odgovarajućih i izvodljivih mjera kojima se od finansijskih institucija, uključujući pošiljaoca novca, zahtijeva:
 - (a) da u obrasce za elektronski transfer novčanih sredstava i poruke s tim u vezi unose tačne i bitne informacije o pošiljaocu,
 - (b) da te informacije čuvaju tokom cijelog lanca plaćanja; i
 - (c) da pojačaju kontrolu transfera novčanih sredstava koji ne sadrže potpune informacije o pošiljaocu.
4. Pri uvođenju unutrašnjeg režima reguliranja i nadzora prema odredbama ovog člana i bez štete po bilo koji drugi član ove Konvencije, države stranke se pozivaju da koriste kao smjernice relevantne inicijative regionalnih, međuregionalnih i multilateralnih organizacija za borbu protiv pranja novca.
5. Države stranke će nastojati razraditi i unapređivati globalnu, regionalnu, subregionalnu i bilateralnu saradnju između sudskih i organa za primjenu zakona i finansijskih i regulativnih organa u cilju borbe protiv pranja novca.

Poglavlje III

Inkriminisanje i primjena zakona

Član 15.

Podmićivanje domaćih državnih službenika

Svaka država stranka će usvojiti zakonske i druge mjere koje su potrebne kako bi utvrdila kao krivična djela, kada se počine namjerno:

- (a) obećanje, nudenje ili davanje državnom službeniku, posredno ili neposredno, neopravdane koristi, njemu lično ili nekom drugom licu ili entitetu, kako bi taj službenik djelovao ili se uzdržao od djelovanja u vršenju službenih dužnosti;
- (b) traženje ili prihvatanje od strane javnog funkcionera, posredno ili neposredno, neopravdane koristi, od njega lično ili od strane nekog drugog lica ili entiteta, kako bi taj službenik djelovao ili se uzdržao od djelovanja u vršenju službenih dužnosti.

Član 16.

Podmićivanje stranih državnih službenika i službenika javnih međunarodnih organizacija

1. Svaka država stranka će usvojiti zakonske i druge mjere potrebne kako bi utvrdila kao krivično djelo, kada se počini namjerno, obećanje, nudenje ili davanje stranom državnom službeniku ili službeniku javne međunarodne organizacije, posredno ili neposredno, neopravdane koristi, njemu lično ili nekom drugom licu ili entitetu, kako bi taj službenik djelovao ili se uzdržao od djelovanja u vršenju službenih dužnosti ili kako bi zadržao ili stekao poslovnu ili drugu neopravdanu korist u odnosu na vođenje međunarodnih poslova.
2. Svaka država stranka će razmotriti mogućnost usvajanja zakonskih i drugih mjera koje mogu biti potrebne kako bi utvrdila kao krivično djelo, kada se počini namjerno, traženje ili prihvatanje od strane stranog državnog službenika ili službenika javne međunarodne organizacije, posredno ili neposredno, neopravdane koristi, za njega lično ili za neko drugo lice ili entitet, kako bi taj službenik

djelovao ili se uzdržao od djelovanja u vršenju službenih dužnosti.

Član 17.

Pronevjera, zloupotreba ili drugo nelegitimno korištenje imovine od strane državnog službenika

Svaka država stranka će usvojiti zakonske i druge mjere koje mogu biti potrebne kako bi utvrdila kao krivična djela, kada se počine namjerno, pronevjeru, zloupotrebu ili drugo nelegitimno korištenje od strane državnog službenika na sopstvenu korist ili na korist nekog drugog lica ili entiteta bilo koje imovine, javnih ili privatnih sredstva ili hartija od vrijednosti ili bilo koje druge vrijedne stvari poverene tom državnom službeniku na osnovu njegovog položaja.

Član 18.

Zloupotreba uticaja

Svaka država stranka će razmotriti mogućnost usvajanja zakonskih i drugih mjera koje mogu biti potrebne kako bi utvrdila kao krivična djela, kada se počine namjerno:

- (a) obećanje, nudenje ili davanje državnom službeniku ili nekom drugom licu, posredno ili neposredno, neopravdane koristi kako bi taj državni službenik ili to lice zloupotrijebili svoj stvarni ili pretpostavljeni uticaj da bi se od nekog organa uprave ili javnog organa države stranke dobila neopravdana korist za prvobitnog inicijatora tog djela ili za neko drugo lice.
- (b) traženje ili prihvatanje od strane državnog službenika ili nekog drugog lica, posredno ili neposredno, neopravdane koristi za njega lično ili za neko drugo lice kako bi taj državni službenik ili to lice zloupotrijebili svoj stvarni ili pretpostavljeni uticaj da bi se od nekog organa uprave ili javnog organa države stranke dobila neopravdana korist.

Član 19.

Zloupotreba položaja

Svaka država stranka će razmotriti mogućnost usvajanja zakonskih i drugih mjera koje mogu biti potrebne kako bi utvrdila kao krivično djelo, kada se počini namjerno, zloupotrebu službe ili položaja, to jest činjenje ili nečinjenje nekog djela kršenjem zakona od strane državnog službenika u obavljanju njegovih službi u cilju pribavljanja neopravdane koristi za njega lično ili za neko drugo lice ili entitet.

Član 20.

Nezakonito bogaćenje

U zavisnosti od svog ustava i osnovnih načela svog pravnog sistema, svaka država stranka će razmotriti mogućnost usvajanja zakonskih i drugih mjera koje mogu biti potrebne kako bi utvrdila kao krivično djelo, kada se počini namjerno, nezakonito bogaćenje, to jest znatno uvećanje dobara državnog službenika koje on ne može razumno objasniti s obzirom na njegov legalni dohodak.

Član 21.

Podmićivanje u privatnom sektoru

Svaka država stranka će razmotriti mogućnost usvajanja zakonskih i drugih mjera koje mogu biti potrebne kako bi utvrdila kao krivična djela, kada se počine namjerno, u obavljanju privrednih, finansijskih ili komercijalnih djelatnosti:

- (a) obećanje, ponudu ili davanje, posredno ili neposredno, neopravdane koristi bilo kom licu koje rukovodi ili radi u bilo kom svojstvu za neki entitet u privatnom sektoru tom licu lično ili nekom drugom licu da bi to lice, kršenjem svojih dužnosti, djelovalo ili se uzdržalo od djelovanja.
- (b) traženje ili prihvatanje, posredno ili neposredno, neopravdane koristi od strane bilo kog lica koje rukovodi ili radi u bilo kom svojstvu za neki entitet u privatnom sektoru za to lice lično ili za neko drugo lice da bi to lice, kršenjem svojih dužnosti, djelovalo ili se uzdržalo od djelovanja.

Član 22.

Pronevjera imovine u privatnom sektoru

Svaka država stranka će razmotriti mogućnost usvajanja zakonskih i drugih mjera koje mogu biti potrebne kako bi utvrdila kao krivično djelo, kada se počini namjerno, u obavljanju privrednih, finansijskih ili komercijalnih djelatnosti, pronevjeru od strane lica koje rukovodi ili radi u bilo kom svojstvu za neki entitet u privatnom sektoru bilo kakve imovine,

privatnih sredstava ili hartija od vrijednosti ili neke druge vrijedne stvari povjerene tom licu na osnovu njegovog položaja.

Član 23.

Pranje sredstava stečenih od kriminala

1. Svaka država stranka će, u skladu sa osnovnim načelima svog unutrašnjeg zakonodavstva, usvojiti zakonske ili druge mjere koje mogu biti potrebne kako bi utvrdila kao krivična djela, kada se počine namjerno:
 - (a) (i) konverziju ili transfer imovine, uz znanje da je ta imovina stečena od kriminala, kako bi se prikrilo ili kamufliralo nezakonito porijeklo te imovine ili pomoglo nekom licu koje je uključeno u izvršenje predmetnog krivičnog djela da izbjegne zakonske posljedice tog djela;
 - (ii) prikrivanje ili kamufliranje prave prirode, izvora, mjesta, raspolaganja, kretanja ili vlasništva ili prava u pogledu imovine, uz znanje da je ta imovina stečena od kriminala;
- (b) u zavisnosti od osnovne koncepcije svog pravnog sistema:
 - (i) sticanje, posjedovanje ili korištenje imovine, uz znanje, prilikom primanja te imovine, da je stečena od kriminala;
 - (ii) učešće, udruživanje ili kovanje zavjere da se počini, pokuša počiniti i pomogne, podstakne, olakša i nagovori na izvršenje bilo kog krivičnog djela utvrđenog u skladu sa ovim članom.
2. Za potrebe provedbe ili primjene tačke 1. ovog člana:
 - (a) Svaka država stranka će nastojati da primijeni odredbe tačke 1. ovog člana na najveći broj predmetnih krivičnih djela;
 - (b) Svaka država stranka će uključiti kao predmetna krivična djela bar širok dijapazon krivičnih djela utvrđenih u skladu sa ovom Konvencijom;
 - (c) Za svrhe gornje podtačke (b), predmetna krivična djela obuhvataju krivična djela počinjena u okviru i izvan jurisdikcije odnosno države stranke. Međutim, krivična djela počinjena izvan jurisdikcije države stranke predstavljaju predmetna krivična djela samo kada relevantno ponašanje predstavlja krivično djelo po unutrašnjem zakonodavstvu države gdje je počinjeno i predstavljalo bi krivično djelo po unutrašnjem zakonodavstvu države stranke koja primjenjuje ili provodi u praksi ovaj član da je u njoj počinjeno;
 - (d) Svaka država stranka će dostaviti primjerkne svojih zakona na osnovu kojih se primjenjuje ovaj član, te bilo kojih naknadnih promjena tih zakona ili njihov opis generalnom sekretaru Ujedinjenih naroda;
 - (e) Ukoliko se to zahtijeva osnovnim načelima unutrašnjeg zakonodavstva države stranke, može se predvidjeti da se krivična djela navedena u tački 1. ovog člana ne primjenjuju na lica koja izvrše predmetno krivično djelo.

Član 24.

Prikrivanje

Bez štete po odredbe člana 23. ove Konvencije, svaka država stranka će razmotriti mogućnost usvajanja zakonskih i drugih mjera koje mogu biti potrebne kako bi utvrdila kao krivično djelo, kada se počini namjerno poslije izvršenja bilo kojeg krivičnog djela utvrđenog u skladu sa ovom Konvencijom, a bez učešća u izvršenju tog djela, prikrivanje ili produženo zadržavanje imovine kada odnosno lice zna da je ta imovina rezultat izvršenja nekog krivičnog djela utvrđenog u skladu sa ovom Konvencijom.

Član 25.

Ometanje pravde

Svaka država članica će usvojiti zakonske i druge mjere koje mogu biti potrebne kako bi utvrdila kao krivična djela, kada se počine namjerno:

- (a) korištenje fizičke sile, prijetnje ili zastrašivanje ili obećanje, ponuda ili davanje neopravdane koristi radi navođenja na lažno svjedočenje ili uplitanja u svjedočenje ili iznošenje dokaza u postupku u vezi sa izvršenjem krivičnih djela utvrđenih u skladu sa ovom Konvencijom;
- (b) korištenje fizičke sile, prijetnje ili zastrašivanje radi uplitanja u obavljanje službenih dužnosti sudije ili

službenog lica zaduženog za primjenu zakona u vezi sa izvršenjem krivičnih djela utvrđenih u skladu sa ovom Konvencijom. Nijedna odredba ove podtačke neće biti na štetu prava država stranaka da donose propise kojima se štite druge kategorije državnih službenika.

Član 26.

Odgovornost pravnih lica

1. Svaka država stranka će usvojiti mjere koje mogu biti potrebne, saglasno svojim pravnim načelima, kako bi utvrdila odgovornost pravnih lica za učešće u krivičnim djelima utvrđenim u skladu sa ovom Konvencijom.
2. U zavisnosti od pravnih načela države stranke, odgovornost pravnih lica može biti krivična, građanska ili upravna.
3. Ta odgovornost ne utiče na krivičnu odgovornost fizičkih lica koja su počinila krivična djela.
4. Svaka država stranka će posebno obezbijediti da pravna lica koja se smatraju odgovornim u skladu sa ovim članom podliježu efikasnim, srazmjernim i prohibitivnim krivičnim ili nekrivičnim sankcijama, uključujući novčane sankcije.

Član 27.

Učešće i pokušaj

1. Svaka država stranka će usvojiti zakonske i druge mjere koje mogu biti potrebne kako bi utvrdila kao krivično djelo, u skladu sa svojim unutrašnjim zakonodavstvom, učešće u bilo kom svojstvu kao što su saučesnik, pomagač ili podstrekač u krivičnom djelu utvrđenom u skladu sa ovom Konvencijom.
2. Svaka država stranka može usvojiti zakonske i druge mjere koje mogu biti potrebne kako bi utvrdila kao krivično djelo, u skladu sa svojim unutrašnjim zakonodavstvom, eventualni pokušaj izvršenja krivičnog djela utvrđenog u skladu sa ovom Konvencijom.
3. Svaka država stranka može usvojiti zakonske i druge mjere koje mogu biti potrebne kako bi utvrdila kao krivično djelo, u skladu sa svojim unutrašnjim zakonodavstvom, pripremu krivičnog djela utvrđenog u skladu sa ovom Konvencijom.

Član 28.

Znanje, namjera i svrha kao elementi krivičnog djela

Znanje, namjera ili svrha kao elementi krivičnog djela utvrđenog u skladu sa ovom Konvencijom se mogu zaključiti na osnovu objektivnih činjeničkih okolnosti.

Član 29.

Nezastarijevanje

Svaka država stranka će, gdje to odgovara, utvrditi svojim unutrašnjim zakonodavstvom dug period nezastarijevanja u kome će se moći pokretati postupci za bilo koje krivično djelo utvrđeno u skladu sa ovom Konvencijom i utvrditi duži period nezastarijevanja ili predvidjeti privremeno stavljanje van snage nezastarijevanja ako je navodni počinilac krivičnog djela izbjegao izvođenje pred lice pravde.

Član 30.

Krivično gonjenje, suđenje i sankcije

1. Svaka država stranka će predvidjeti da izvršenje krivičnog djela utvrđenog u skladu sa ovom Konvencijom podliježe sankcijama kojima se uzima u obzir težina tog krivičnog djela.
2. Svaka država stranka će preduzeti mjere koje mogu biti potrebne kako bi uspostavila i održavala, u skladu sa svojim pravnim sistemom i ustavnim načelima, odgovarajuću ravnotežu između bilo kojih imuniteta ili sudskih privilegija koje se priznaju njenim državnim službenicima u vršenju službe i mogućnosti, kada je potrebno, efikasne istrage, krivičnog gonjenja i suđenja za krivična djela utvrđena u skladu sa ovom Konvencijom.
3. Svaka država stranka će nastojati osigurati da se bilo koja diskreciona zakonska ovlaštenja po njenom unutrašnjem zakonodavstvu koja se odnose na krivično gonjenje lica za krivična djela utvrđena u skladu sa ovom Konvencijom vrše kako bi mjere primjene zakona bile maksimalno djelotvorne u odnosu na ta krivična djela i uz dužno uzimanje u obzir potrebe da se preduprijedi izvršenje tih krivičnih djela.
4. U slučaju krivičnih djela utvrđenih u skladu sa ovom Konvencijom, svaka država stranka će preduzeti

- odgovarajuće mjere, u skladu sa svojim unutrašnjim zakonodavstvom i uz dužno poštivanje prava odbrane, u nastojanju da osigura da se uvjetima utvrđenim u vezi sa odlukama o puštanju na slobodu do suđenja ili žalbenog postupka uzme u obzir potreba osiguranja prisustva okrivljenog u kasnijem krivičnom postuku.
5. Svaka država stranka će uzeti u obzir težinu odnosnih krivičnih djela prilikom razmatranja mogućnosti puštanja na slobodu, ranije ili uvjetno, lica osuđenih za ta krivična djela.
 6. Svaka država stranka će, u obimu koji je u skladu sa osnovnim načelima njenog pravnog sistema, razmotriti mogućnost utvrđivanja postupaka prema kojim odgovarajući organ može, gdje to odgovara, smijeniti, suspendovati ili premjestiti državnog službenika optuženog za krivično djelo utvrđeno u skladu sa ovom Konvencijom, imajući u vidu poštivanje načela prezumpcije nevinosti.
 7. Gdje je to opravdano s obzirom na težinu krivičnog djela, svaka država stranka će, u mjeri koja je u skladu sa osnovnim načelima njenog pravnog sistema, razmotriti mogućnost utvrđivanja postupaka za diskvalifikovanje, sudskim nalogom ili nekim drugim odgovarajućim sredstvom, na period određen njenim unutrašnjim zakonodavstvom, lica osuđenih za krivična djela utvrđena u skladu sa ovom Konvencijom sa:
 - (a) vršenja državne službe; i
 - (b) vršenja službe u preduzeću koje je dijelom ili u cijelosti u vlasništvu države.
 8. Tačka 1. ovog člana ne sprječava nadležne organe da vrše disciplinska ovlaštenja protiv državnih službenika.
 9. Nijedna odredba sadržana u ovoj Konvenciji ne utiče na načelo da je opis krivičnih djela utvrđenih u skladu sa ovom Konvencijom i primjenljivih odbrana ili drugih pravnih načela kojima se kontroliše nezakonitost ponašanja rezervisan za unutrašnje zakonodavstvo države stranke i da se ta krivična djela krivično gone i kažnjavaju u skladu s tim zakonodavstvom.
 10. Države stranke će nastojati da podstiču reintegraciju u društvo lica osuđenih za krivična djela utvrđena u skladu sa ovom Konvencijom.

Član 31.

Zamrzavanje, zapljena i konfiskacija

1. Svaka država stranka će, u najvećoj mogućoj mjeri u okviru svog unutrašnjeg pravnog sistema, preduzeti mjere koje mogu biti potrebne kako bi se omogućila konfiskacija:
 - (a) sredstava stečenih od kriminala koja potiču od krivičnih djela utvrđenih u skladu sa ovom Konvencijom ili imovine čija vrijednost odgovara vrijednosti tih sredstava;
 - (b) imovine, opreme ili drugih sredstava koja se koriste ili su namijenjena za korištenje u krivičnim djelima utvrđenim u skladu sa ovom Konvencijom.
2. Svaka država stranka će preduzeti mjere koje mogu biti potrebne kako bi se omogućila identifikacija, ulaznje u trag, zamrzavanje ili zapljena bilo čega što je pomenuto u tački 1. ovog člana u cilju konačne konfiskacije.
3. Svaka strana će, u skladu sa svojim unutrašnjim zakonodavstvom, usvojiti zakonske i druge mjere koje mogu biti potrebne kako bi regulirala upravljanje nadležnih organa zamrznutom, zapljenjenom ili konfiskovanom imovinom obuhvaćenom tačkom 1. i 2. ovog člana.
4. Ukoliko su sredstva stečena od kriminala transformisana ili konvertovana u drugu imovinu, dijelom ili u cijelosti, ta imovina podliježe mjerama pomenutim u ovom članu umjesto tih sredstava.
5. Ukoliko su sredstva stečena od kriminala izmiješana sa imovinom stečenom iz zakonitih izvora, ta imovina, bez štete po bilo koje ovlaštenje koje se odnosi na zamrzavanje ili zapljenu, podliježe konfiskaciji od procijenjene vrijednosti izmiješanih sredstava stečenih od kriminala.
6. Prihod ili neke druge koristi koje proisteknu iz sredstava stečenih od kriminala, od imovine u koju su sredstva stečena od kriminala transformisana ili konvertovana ili od imovine s kojom su sredstva stečena od kriminala izmiješana takođe podliježu mjerama pomenutim u ovom članu na isti način i u istoj mjeri kao i sredstva stečena od kriminala.

7. Za svrhe ovog člana i člana 55. ove Konvencije, svaka država stranka će ovlastiti svoje sudove ili druge nadležne organe da nalože da se bankarski, finansijski i komercijalni podaci stave na raspolaganje ili zapljene. Država stranka neće odbiti da postupi prema odredbama ove tačke pozivajući se na bankarsku tajnu.
8. Države stranke mogu razmotriti mogućnost da zahtijevaju da počililac krivičnog djela pokaže zakonito porijeklo navodnih sredstava stečenih od kriminala ili druge imovine koja podliježe konfiskaciji u mjeri u kojoj je takav zahtjev u skladu sa osnovnim načelima njihovog unutrašnjeg zakonodavstva i s prirodom sudskih i drugih postupaka.
9. Odredbe ovog člana se ne mogu tumačiti tako da budu na štetu prava bona fide trećih strana.
10. Nijedna odredba sadržana u ovom članu ne utiče na načelo da se mjere na koje se on odnosi definišu i primjenjuju u skladu sa odredbama unutrašnjeg zakonodavstva države stranke i u zavisnosti od njih.

Član 32.

Zaštita svjedoka, stručnjaka i žrtava

1. Svaka država stranka će preduzeti odgovarajuće mjere u skladu sa svojim unutrašnjim pravnim sistemom i u granicama svojih mogućnosti kako bi pružila efikasnu zaštitu od potencijalne osvete ili zastrašivanja svjedoka i stručnjaka koji svjedoče u vezi s krivičnim djelima utvrđenim u skladu sa ovom Konvencijom i, gdje to odgovara, njihovih rodaka i drugih lica koja su im bliska.
2. Mjere predviđene u tački 1. ovog člana mogu uključivati, između ostalog, bez štete po prava okrivljenog, uključujući pravo na fer postupak:
 - (a) uvođenje postupaka za fizičku zaštitu tih lica kao što je, u potrebnoj i izvodljivoj mjeri, njihova relokacija i zabrana, gdje to odgovara, ili ograničenje objavljivanja informacija koje se odnose na identitet i prebivalište tih lica;
 - (b) donošenje pravila o dokazima kako bi se svjedocima i stručnjacima omogućilo da svjedoče na način kojim se osigurava sigurnost tih lica, kao što je omogućavanje svjedočenja korištenjem komunikacijske tehnologije kao što su video tehnika ili druga adekvatna sredstva.
3. Države stranke će razmotriti mogućnost zaključenja sporazuma ili aranžmana s drugim državama za relokaciju lica pomenutih u tački 1. ovog člana.
4. Odredbe ovog člana se primjenjuju i na žrtve ukoliko su one svjedoci.
5. Svaka država stranka će, u zavisnosti od svog unutrašnjeg zakonodavstva, omogućiti da se u odgovarajućoj fazi krivičnog postupka protiv počililaca iznesu i razmatraju mišljenja i pitanja od interesa za žrtve na način koji nije na štetu prava odbrane.

Član 33.

Zaštita lica koja podnose prijavu

Svaka država stranka će razmotriti mogućnost da u svom unutrašnjem pravnom sistemu predvidi odgovarajuće mjere pružanja zaštite od bilo kog neopravdanog postupka prema bilo kom licu koje nadležnim organima prijavi u dobroj veri i na razumnim osnovama bilo koje činjenice koje se odnose na krivična djela utvrđena u skladu sa ovom Konvencijom.

Član 34.

Posljedice akata korupcije

Uz dužno poštivanje prava trećih strana stečenih u dobroj vjeri, svaka država stranka će preduzeti mjere, u skladu s osnovnim načelima svog unutrašnjeg zakonodavstva, za tretiranje posljedica korupcije. S tim u vezi, države stranke mogu smatrati korupciju relevantnim činiocem u zakonskom postupku za poništenje ili otkaz ugovora, povlačenje koncesije ili drugog sličnog instrumenta ili za preduzimanje nekog drugog pravnog lijeka.

Član 35.

Nadoknada štete

Svaka država stranka će preduzeti mjere koje mogu biti potrebne, u skladu s načelima svog unutrašnjeg zakonodavstva, kako bi osigurala da entiteti ili lica koji su pretrpjeli štetu kao

rezultat akta korupcije imaju pravo da pokrenu zakonski postupak protiv onih koji su odgovorni za tu štetu kako bi dobili nadoknadu.

Član 36.

Specijalizirani organi

Svaka država stranka će, u skladu sa osnovnim načelima svog pravnog sistema, osigurati uspostavljanje jednog ili više tijela ili lica specijaliziranih za borbu protiv korupcije primjenom zakona. Tom tijelu ili tijelima ili licima će se dati potrebna nezavisnost, u skladu sa osnovnim načelima pravnog sistema odnosno države stranke, kako bi mogla da vrše svoje nadležnosti uspješno i bez ikakvog neprimjerenog uticaja. Ta lica ili osoblje tog tijela ili više tijela treba da budu adekvatno obučeni i da raspolazu odgovarajućim sredstvima za vršenje svojih zadataka.

Član 37.

Saradnja s organima za primjenu zakona

1. Svaka država stranka će preduzeti odgovarajuće mjere da bi podstakla lica koja učestvuju ili su učestvovala u izvršenju krivičnog djela utvrđenog u skladu sa ovom Konvencijom da daju informacije koje će koristiti nadležnim organima u svrhu vođenja istrage i izvođenja dokaza, te da pruže činjeničnu, konkretnu pomoć nadležnim organima koja može doprinijeti lišavanju počinitelja sredstava stečenih od kriminala i do povrata tih sredstava.
2. Svaka država stranka će razmotriti mogućnost da se, u slučajevima gdje to odgovara, predvidi blaža kazna za optuženo lice koje u znatnoj mjeri saraduje u istrazi ili krivičnom gonjenju krivičnog djela utvrđenog u skladu s ovom Konvencijom.
3. Svaka država stranka će razmotriti mogućnost da se, u skladu sa osnovnim načelima njenog unutrašnjeg zakonodavstva, odobri imunitet od krivičnog gonjenja licu koje u znatnoj mjeri saraduje u istrazi ili krivičnom gonjenju krivičnog djela utvrđenog u skladu sa ovom Konvencijom.
4. Ta lica su, *mutatis mutandis*, zaštićena kao što je predviđeno u članu 32. ove Konvencije.
5. Kada lice pomenuto u tački 1. ovog člana koje se nalazi u jednoj državi stranki može u znatnoj mjeri saradivati s nadležnim organima neke druge države stranke, odnosno države stranke mogu razmotriti mogućnost zaključenja sporazuma ili aranžmana, u skladu sa svojim unutrašnjim zakonodavstvom, u vezi s potencijalnim osiguranjem tretmana navedenog u tački 2. i 3. ovog člana od strane druge države stranke.

Član 38.

Saradnja između nacionalnih organa

Svaka država stranka će preduzeti mjere koje mogu biti potrebne kako bi podstakla, u skladu sa svojim unutrašnjim zakonodavstvom, saradnju između, s jedne strane, svojih državnih organa, kao i svojih državnih službenika i, s druge strane, svojih organa nadležnih za vođenje istrage i krivično gonjenje krivičnih djela. Ta saradnja može obuhvatiti:

- (a) obavještanje potonjih organa, na njihovu inicijativu, kada postoje razumni razlozi za vjerovanje da je počinjeno neko krivično djelo utvrđeno u skladu s članom 15, 21. i 23. ove Konvencije; ili
- (b) pružanje, po zahtjevu, svih potrebnih informacija tim organima.

Član 39.

Saradnja nacionalnih organa i privatnog sektora.

1. Svaka država stranka će preduzeti mjere koje mogu biti potrebne kako bi podstakla, u skladu sa svojim unutrašnjim zakonodavstvom, saradnju nacionalnih istražnih organa i organa krivičnog gonjenja i entiteta u privatnom sektoru, posebno finansijskih institucija, u vezi s pitanjima koja se odnose na vršenje krivičnih djela utvrđenih u skladu sa ovom Konvencijom.
2. Svaka država stranka će razmotriti mogućnost podsticanja svojih državljana i drugih lica koja imaju uobičajeno boravište na njoj teritoriji da prijavljuju nacionalnim istražnim organima i organima krivičnog gonjenja izvršenje krivičnog djela utvrđenog u skladu sa ovom Konvencijom.

Član 40.

Bankarska tajna

Svaka država stranka će osigurati da, u slučaju vođenja istrage o krivičnim djelima utvrđenim u skladu sa ovom Konvencijom u zemlji, stoje na raspolaganju u okviru njenog unutrašnjeg pravnog sistema odgovarajući mehanizmi za prevazilaženje prepreka koje bi se mogle pojaviti zbog primjene propisa o bankarskoj tajni.

Član 41.

Podaci o prethodnom kažnjavanju

Svaka država stranka može usvojiti zakonske ili druge mjere koje mogu biti potrebne kako bi uzela u obzir, pod uvjetima i u svrhe koje može smatrati odgovarajućim, bilo koju raniju presudu donijetu protiv navodnog počinioca u nekoj drugoj državi u cilju korištenja te informacije u krivičnom postupku koji se odnosi na krivično djelo utvrđeno u skladu sa ovom Konvencijom.

Član 42.

Jurisdikcija

1. Svaka država stranka će usvojiti mjere koje mogu biti potrebne za uspostavu jurisdikcije u pogledu krivičnih djela utvrđenih u skladu sa ovom Konvencijom:
 - (a) kada je krivično djelo počinjeno na teritoriji te države stranke ili
 - (b) kada je krivično djelo počinjeno na brodu pod zastavom te države stranke ili na vazduhoplovu koji je registriran prema zakonima te države stranke u vrijeme kada je krivično djelo počinjeno.
2. U zavisnosti od člana 4. ove Konvencije, država stranka može također uspostaviti jurisdikciju u pogledu bilo kog krivičnog djela:
 - (a) kada je krivično djelo počinjeno protiv državljanina te države stranke ili
 - (b) kada je krivično djelo počinio državljanin te države stranke ili lice bez državljanstva koje ima uobičajeno boravište na njoj teritoriji ili
 - (c) kada je krivično djelo jedno od krivičnih djela utvrđenih u skladu s članom 23, tačka 1 (b) (ii), ove Konvencije, a počinjeno je izvan njene teritorije u cilju izvršenja krivičnog djela utvrđenog u skladu s članom 23, tačka 1 (a) (i) ili (ii) ili (b) (i), ove Konvencije na njoj teritoriji; ili
 - (d) kada je krivično djelo počinjeno protiv te države stranke.
3. Za svrhe člana 44. ove Konvencije, svaka država stranka će preduzeti mjere koje mogu biti potrebne kako bi uspostavila jurisdikciju u pogledu krivičnih djela utvrđenih u skladu sa ovom Konvencijom kada je navodni počinitelj prisutan na njoj teritoriji, a ona ne izručuje takvo lice samo zbog toga što je to lice njen državljanin.
4. Svaka država stranka može takođe preduzeti mjere koje mogu biti potrebne kako bi uspostavila jurisdikciju u pogledu krivičnih djela utvrđenih u skladu sa ovom Konvencijom kada je navodni počinitelj prisutan na njoj teritoriji, a ona ga ne izručuje.
5. Ako je država stranka koja vrši jurisdikciju shodno tački 1. ili 2. ovog člana obavještena ili je na neki drugi način saznala da neke druge države stranke sprovode istragu, vrše krivično gonjenje ili vode sudski postupak u pogledu istog ponašanja, nadležni organi tih država stranke će se, gdje to odgovara, međusobno konsultirati u cilju koordiniranja akcija.
6. Bez štete po norme općeg međunarodnog prava, ova Konvencija ne isključuje vršenje bilo koje krivične jurisdikcije koju država stranka uspostavi u skladu sa svojim unutrašnjim zakonodavstvom.

Poglavlje IV

Međunarodna saradnja

Član 43.

Međunarodna saradnja

1. Države stranke će saradivati u krivičnim stvarima u skladu s članom 44. i 50. ove Konvencije. Gdje to odgovara i saglasno unutrašnjem pravnom sistemu, države stranke će razmotriti mogućnost međusobne pomoći u istrazi i postupku

u građanskim i upravnim stvarima koje se odnose na korupciju.

2. U pitanjima međunarodne saradnje, kad se smatra da je potreban dvostruki kriminalitet, smatraće se da je taj uvjet ispunjen bez obzira da li se prema zakonima države stranke kojoj se upućuje zahtjev neko krivično djelo nalazi u istoj kategoriji krivičnog djela ili da li se to krivično djelo određuje istom terminologijom kao prema zakonima države stranke koja upućuje zahtjev, ukoliko je ponašanje koje je u osnovi krivičnog djela za koje se traži pomoć krivično djelo prema zakonima obje države stranke.

Član 44. Izručenje

1. Ovaj član se primjenjuje na krivična djela utvrđena u skladu s ovom Konvencijom kada je lice koje je predmet zahtjeva za izručenje prisutno na teritoriji države stranke kojoj se upućuje zahtjev, pod uvjetom da je krivično djelo za koje se traži izručenje kažnjivo po unutrašnjem zakonodavstvu i države stranke koja upućuje zahtjev i države stranke kojoj se upućuje zahtjev.
2. Bez obzira na odredbe tačke 1. ovog člana, država stranka po čijem zakonu je to moguće može odobriti izručenje lica za bilo koje krivično djelo obuhvaćeno ovom Konvencijom koje nije kažnjivo po njenom unutrašnjem zakonodavstvu.
3. Ukoliko zahtjev za izručenje obuhvata nekoliko odvojenih krivičnih djela od kojih se za bar jedno počinitelj može izručiti po ovom članu, a za neka ne može iz razloga dužine kazne, ali su ta djela u vezi s djelima utvrđenim u skladu sa ovom Konvencijom, država stranka kojoj se upućuje zahtjev može primijeniti ovaj član i u odnosu na ta krivična djela.
4. Svako krivično djelo na koje se primjenjuje ovaj član smatra se da spada u krivična djela za koja se počinitelj može izručiti po eventualnom ugovoru o izručenju koji postoji između država stranaka. Države stranke preuzimaju obavezu da ta krivična djela uvrste u krivična djela za koja se počinitelj može izručiti uz svaki ugovor o izručenju koji međusobno zaključe. U slučaju kada koristi ovu Konvenciju kao temelj za izručenje, država stranka, čiji zakon to dozvoljava, neće smatrati bilo koje krivično djelo utvrđeno u skladu sa ovom Konvencijom za političko krivično djelo.
5. Ukoliko država stranka koja izručenje uvjetuje postojanjem ugovora primi zahtjev za izručenje od neke druge države stranke s kojom nema ugovor o izručenju, ta država stranka može ovu Konvenciju smatrati pravnim temeljem za izručenje u pogledu bilo kog krivičnog djela na koji se ovaj član primjenjuje.
6. Država stranka koja izručenje uvjetuje postojanjem ugovora će:
 - (a) prilikom deponovanja instrumenata o ratifikaciji, prihvatanju ili odobrenju ili pristupanju ovoj Konvenciji obavijestiti generalnog sekretara Ujedinjenih naroda da li će ovu Konvenciju smatrati kao pravnu osnovu za saradnju u izručenju s drugim državama strankama ove Konvencije; i
 - (b) ukoliko ovu Konvenciju ne smatra kao pravni temelj za saradnju u izručenju, nastojati, gdje to odgovara, da zaključi ugovore o izručenju s drugim državama strankama ove Konvencije kako bi primjenjivala ovaj član.
7. Države stranke koje ne uvjetuju izručenje postojanjem ugovora priznaju krivična djela na koja se primjenjuje ovaj član kao krivična djela za koja mogu međusobno vršiti izručenje.
8. Izručenje podliježe uvjetima predviđenim unutrašnjim zakonodavstvom države stranke kojoj se upućuje zahtjev ili primjenljivim ugovorima o izručenju, uključujući, između ostalog, uvjete u pogledu zahtjeva o minimalnoj kazni da bi se izvršilo izručenje i osnov po kojem država kojoj se upućuje zahtjev može odbiti da izvrši izručenje.
9. U zavisnosti od svog unutrašnjeg zakonodavstva, države stranke nastoje da ubrzaju postupak za izručenje i pojednostave zahtjeve u pogledu dokaza u vezi s tim u odnosu na bilo koje krivično djelo na koje se primjenjuje ovaj član.
10. U zavisnosti od odredaba unutrašnjeg zakonodavstva i ugovora o izručenju koje je zaključila država kojoj se

upućuje zahtjev, ta država može, kada utvrdi da je to opravdano i hitno s obzirom na okolnosti, na traženje države koja upućuje zahtjev, staviti u pritvor lice čije se izručenje traži i koje se nalazi na njenoj teritoriji ili preduzeti druge odgovarajuće mjere kako bi osigurala njegovo prisustvo prilikom postupka izručenja.

11. Ukoliko država stranka na čijoj se teritoriji nađe navodni počinitelj ne izruči to lice u vezi s nekim krivičnim djelom na koje se primjenjuje ovaj član isključivo na temelju toga što je to lice njen državljanin, ta država stranka je obavezna da, na zahtjev države stranke koja traži izručenje, podnese taj slučaj bez neopravdanog odlaganja svojim nadležnim organima u cilju krivičnog gonjenja. Ti organi donose odluku i vode postupak na isti način kao i kada je u pitanju bilo koje drugo teško krivično djelo shodno unutrašnjem zakonodavstvu te države stranke. Odnosne države stranke međusobno saraduju, posebno u proceduralnim i dokaznim aspektima, kako bi se obezbijedila efikasnost takvog krivičnog gonjenja.
12. Kad god je državi stranki dozvoljeno da shodno svom unutrašnjem zakonodavstvu izruči ili na drugi način ustupi svog državljanina samo pod uvjetom da lice na koje se to odnosi bude vraćeno u tu državu stranku u cilju izdržavanja kazne u skladu s presudom donijetom nakon suđenja ili postupka zbog kojeg je traženo izručenje ili ustupanje odnosnog lica, a ta država stranka i država stranka koja traži izručenje tog lica su saglasne s takvom opcijom i drugim uvjetima koje mogu smatrati odgovarajućim, to uvjetno izručenje ili ustupanje je dovoljno za ispunjenje obaveze navedene u tački 11. ovog člana.
13. Ukoliko izručenje koje se traži u cilju primjene presude bude odbijeno zbog toga što je traženo lice državljanin države stranke kojoj se upućuje zahtjev, država stranka kojoj se upućuje zahtjev će, ukoliko to dozvoljava njeno unutrašnje zakonodavstvo i u skladu sa zahtjevima tog zakonodavstva, na zahtjev države stranke koja upućuje zahtjev, razmotriti mogućnost primjene presude donijete u skladu sa unutrašnjim zakonodavstvom države koja upućuje zahtjev ili preostalog dijela presude.
14. Bilo kom licu protiv kojeg se vodi postupak u vezi sa bilo kojim krivičnim djelom na koje se primjenjuje ovaj član garantuje se korektno postupanje u svim fazama postupka, uključujući uživanje svih prava i garancija predviđenih unutrašnjim zakonodavstvom države stranke na čijoj se teritoriji nalazi to lice.
15. Nijedna odredba ove Konvencije ne može se tumačiti tako da nameće obavezu izručenja ukoliko država stranka kojoj se upućuje zahtjev ima suštinske razloge da vjeruje da je zahtjev podnesen u cilju krivičnog gonjenja ili kažnjavanja nekog lica po osnovu pola, rase, vjeroispovijesti, nacionalnosti, etničkog porijekla ili političkog ubjedenja tog lica ili da bi udovoljavanje zahtjevu bilo štetno za položaj tog lica iz bilo kojeg od tih razloga.
16. Države stranke ne mogu odbiti zahtjev za izručenje samo na osnovu toga što se smatra da odnosno krivično djelo uključuje i fiskalne stvari.
17. Prije odbijanja izručenja država stranka kojoj se upućuje zahtjev konsultuje se, gdje to odgovara, sa državom strankom koja upućuje zahtjev kako bi joj pružila maksimalnu mogućnost da iznese svoje mišljenje i pruži informacije u vezi sa svojim navodima.
18. Države stranke će nastojati da zaključe bilateralne i multilateralne sporazume ili aranžmane o izručenju ili u cilju poboljšanja njegove efikasnosti.

Član 45.

Prebacivanje osuđenih lica

Države stranke mogu razmotriti mogućnost zaključenja bilateralnih ili multilateralnih sporazuma ili aranžmana o prebacivanju na svoju teritoriju lica osuđenih na kaznu zatvora ili druge oblike lišenja slobode zbog krivičnih djela utvrđenih u skladu sa ovom Konvencijom kako bi ista mogla tamo da izdržavaju svoje kazne.

Član 46.

Međusobna pravna pomoć

1. Države stranke će jedna drugoj pružati najširu moguću pravnu pomoć u pogledu istrage, krivičnog gonjenja i sudskog postupka u vezi s krivičnim djelima koja obuhvata ova Konvencija.
2. Međusobna pravna pomoć pruža se u najvećoj mogućoj mjeri u skladu s relevantnim zakonima, ugovorima, sporazumima i aranžmanima države stranke kojoj se upućuje zahtjev, u pogledu istrage, krivičnog gonjenja i sudskog postupka u odnosu na krivična djela za koja se neko pravno lice u državi stranki koja upućuje zahtjev može smatrati odgovornim u skladu sa članom 26. ove Konvencije.
3. Međusobna pravna pomoć koja se pruža u skladu sa ovim članom može se zatražiti u pogledu bilo koje dolje navedene svrhe:
 - (a) uzimanje dokaza ili izjave od lica;
 - (b) uručenje sudskih dokumenata;
 - (c) izvršenje pretresa i zapljene, kao i zamrzavanje;
 - (d) ispitivanje predmeta i lokacija;
 - (e) pružanje informacija, dokaznog materijala i davanje stručne ocene;
 - (f) pribavljanje originala ili overenih kopija relevantnih dokumenata i spisa, uključujući državne, bankarske, finansijske i poslovne spise ili spise preduzeća;
 - (g) identifikovanje ili traganje za sredstvima stečenim od kriminala, imovinom, oruđem ili drugim stvarima za potrebe izvođenja dokaza;
 - (h) olakšavanje dobrovoljnog pojavljivanja lica u državi stranki koja upućuje zahtjev;
 - (i) svaka druga vrsta pomoći koja nije u suprotnosti sa unutrašnjim zakonodavstvom države stranke kojoj se upućuje zahtjev;
 - (j) identifikovanje, zamrzavanje i traganje za sredstvima stečenim od kriminala u skladu sa odredbama Poglavlja V ove Konvencije;
 - (k) povrat sredstava u skladu sa odredbama Poglavlja V ove Konvencije.
4. Bez štete po unutrašnje zakonodavstvo, nadležni organi države stranke mogu, bez prethodnog zahtjeva, dostaviti informacije koje se odnose na krivične stvari nadležnom organu druge države stranke kada veruju da bi te informacije mogle pomoći tom organu u preduzimanju ili uspešnom okončanju istrage i krivičnog postupka ili dovesti do zahtjeva koji bi potonja država stranka mogla formulirati shodno ovoj Konvenciji.
5. Dostavljanje informacija shodno tački 4. ovog člana neće biti na štetu istrage i krivičnog postupka u državi nadležnih organa koji pružaju te informacije. Nadležni organi koji primaju informacije dužni su da se pridržavaju uvjeta da pomenute informacije ostanu povjerljive, bar privremeno, ili uvjeta ograničenja u pogledu njihovog korištenja. Međutim, to ne sprečava državu stranku koja ih primi da u svom postupku objelodani informacije koje su oslobađajuće za optuženo lice. U tom slučaju, država stranka koja primi informacije obavještava prije takvog objelodanjivanja državu stranku koja je dostavila informacije i, ukoliko se to traži, konsultuje se sa državom strankom koja je dostavila informacije. Ukoliko, u izuzetnom slučaju, prethodno obavještavanje nije moguće, država stranka koja je primila informacije bez odlaganja obavještava o takvom objelodanjivanju državu stranku koja je dostavila informacije.
6. Odredbe ovog člana ne utiču na obaveze po bilo kom drugom bilateralnom ili multilateralnom ugovoru kojim se, u cijelosti i djelimično, reguliše ili će se regulisati međusobna pravna pomoć.
7. Tačke 9. do 29. ovog člana primjenjuju se na zahtjeve upućene shodno ovom članu ukoliko odnosne države stranke nisu vezane nekim ugovorom o međusobnoj pravnoj pomoći. Ukoliko su te države stranke vezane takvim ugovorom, primjenjuju se odgovarajuće odredbe tog ugovora osim ako se države stranke ne saglase da primjenjuju tačke 9. do 29. ovog člana umjesto pomenutih odredaba. Države stranke se snažno ohrabruju da primjenjuju ove tačke ukoliko one olakšavaju saradnju.
8. Države stranke ne mogu odbiti da pruže međusobnu pravnu pomoć shodno ovom članu po osnovu bankarske tajne.
9. (a) U odgovoru na zahtjev za pomoć shodno ovom članu u odsustvu dvostrukog kriminaliteta, država stranka kojoj se upućuje zahtjev uzima u obzir ciljeve ove Konvencije, kao što je izloženo u članu 1;
(b) Države stranke mogu odbiti da pruže pomoć shodno ovom članu po osnovu odsustva dvostrukog kriminaliteta. Međutim, država stranka kojoj se upućuje zahtjev dužna je da pruži pomoć koja ne uključuje prinudnu mjeru, tamo gdje je to u skladu sa osnovnim koncepcijom njenog pravnog sistema. Takva pomoć se može odbiti kada zahtjevi obuhvataju stvari *de minimis* prirode ili stvari u vezi s kojima su tražena saradnja ili pomoć raspoložive shodno drugim odredbama ove Konvencije;
(c) Svaka država stranka može razmotriti mogućnost usvajanja mjera koje mogu biti potrebne kako bi joj omogućile širi obim pomoći shodno ovom članu u odsustvu dvostrukog kriminaliteta.
10. Lice koje se nalazi u pritvoru ili izdržava kaznu zatvora na teritoriji jedne države stranke, čije se prisustvo traži u drugoj državi stranki u cilju identifikacije, svjedočenja ili pružanja pomoći na drugi način u pribavljanju dokaza u cilju istrage, krivičnog gonjenja ili sudskog postupka u vezi s krivičnim djelima obuhvaćenim ovom Konvencijom, može biti prebačeno u drugu državu stranku ukoliko su ispunjeni sljedeći uvjeti:
 - (a) takvo lice slobodno i svjesno da svoj pristanak;
 - (b) nadležni organi obe države stranke su s tim saglasni, u zavisnosti od uvjeta koje te države stranke mogu smatrati odgovarajućim.
11. Za svrhe tačke 10. ovog člana:
 - (a) država stranka u koju je lice prebačeno mora imati ovlaštenje i obavezu da prebačeno lice drži u pritvoru osim ako država stranka iz koje je to lice prebačeno ne zahtijeva drugačije ili da drugačije ovlaštenje;
 - (b) država stranka u koju je lice prebačeno bez odlaganja izvršava svoju obavezu da vrati lice u pritvoru države stranke iz koje je lice prebačeno kako je unaprijed dogovoreno ili kako je drugačije dogovoreno između nadležnih organa obje države stranke;
 - (c) država stranka u koju je lice prebačeno neće tražiti od države stranke iz koje je lice prebačeno da pokrene postupak za izručenje u cilju vraćanja tog lica;
 - (d) prebačenom licu se priznaje vrijeme provedeno u pritvoru u državi u koju je prebačeno za izdržavanje kazne koju izdržava u državi iz koje je prebačeno.
12. Ukoliko se država stranka iz koje je neko lice prebačeno u skladu sa tačkama 10. i 11. ovog člana s tim ne saglasi, to lice neće biti krivično gonjeno, držano u pritvoru, kažnjeno ili podvrgnuto bilo kakvom drugom ograničenju lične slobode na teritoriji države u koju je to lice prebačeno u vezi s djelima, propustima ili presudama prije napuštanja teritorije države iz koje je prebačeno, bez obzira na nacionalnost.
13. Svaka država stranka određuje centralni organ koji ima odgovornost i ovlaštenje da prima zahtjeve za međusobnu pravnu pomoć, kao i da postupa po njima ili da ih dostavlja nadležnim organima na izvršenje. Tamo gdje država stranka ima poseban region ili teritoriju s posebnim sistemom međusobne pravne pomoći, ta država može odrediti poseban centralni organ koji će imati istu funkciju za taj region ili teritoriju. Centralni organi obezbjeđuju brzo i pravilno izvršenje ili dostavu primljenih zahtjeva. Tamo gdje centralni organ dostavlja zahtjev nadležnom organu na izvršenje, centralni organ će podstaci nadležni organ da brzo i pravilno postupi po zahtjevu. Generalni sekretar Ujedinjenih naroda će biti obaviješten o centralnom organu određenom u tu svrhu prilikom deponovanja od strane svake države stranke instrumenata o ratifikaciji, prihvatanju, odobrenju ili pristupanju ovoj Konvenciji. Zahtjevi za međusobnu pravnu pomoć ili bilo kakvo saopštenje u vezi s tim dostavljaju se centralnim organima koje odrede države stranke. Ovaj uvjet nije na štetu prava države stranke da traži da joj takvi zahtjevi i saopštenja budu upućeni diplomatskim kanalima a, u hitnim okolnostima, kada su države stranke s tim saglasne, po mogućnosti preko Međunarodne policijske organizacije za borbu protiv kriminala.

14. Zahtjevi se podnose pismeno ili, gdje je to moguće, uz pomoć bilo kojeg sredstva kojim se može proizvesti zapis u pisanom obliku, na jeziku koji je prihvatljiv za državu stranku kojoj se upućuje zahtjev, pod uvjetima koji toj državi stranki omogućuju da utvrdi vjerodostojnost zahtjeva. Generalni sekretar Ujedinjenih naroda će biti obaviješten o tome koji jezik ili jezici su prihvatljivi za svaku državu stranku prilikom deponovanja njenih instrumenata o ratifikaciji, odobrenju, prihvatanju ili pristupanju Konvenciji. U hitnim okolnostima i kada se države stranke s tim saglase, zahtjevi se mogu podneti usmeno, ali će odmah biti pismeno potvrđeni.
15. Zahtjev za međusobnu pravnu pomoć sadrži:
- identitet organa koji podnosi zahtjev;
 - predmet i prirodu istrage, krivičnog gonjenja ili sudskog postupka na koji se zahtjev odnosi i naziv i funkcije organa koji sprovodi istragu, krivično gonjenje ili sudski postupak;
 - sažet pregled relevantnih činjenica, sem kad je riječ o zahtjevima za uručenje sudskih dokumenata;
 - opis tražene pomoći i pojedinosti o bilo kojem postupku koj država stranka koja upućuje zahtjev želi da bude primijenjen;
 - gdje je to moguće, identitet, lokaciju i nacionalnost lica na koje se to odnosi; i
 - svrhu zbog koje se traže dokazi, informacije ili preduzimanje radnje.
16. Država stranka kojoj se upućuje zahtjev može tražiti dodatne informacije kada to smatra neophodnim u cilju izvršenja zahtjeva shodno svom unutrašnjem zakonodavstvu ili kada se time može olakšati takvo izvršenje.
17. Zahtjev se izvršava u skladu sa unutrašnjim zakonodavstvom države stranke kojoj se upućuje i, u mjeri u kojoj to nije u suprotnosti sa unutrašnjim zakonodavstvom države stranke kojoj se upućuje i gdje je to moguće, u skladu s procedurama navedenim u zahtjevu.
18. Gdje je moguće i gdje je u skladu sa temeljnim načelima unutrašnjeg zakonodavstva, kada se neko lice nalazi na teritoriji države stranke i treba da bude saslušano kao svjedok ili stručnjak od strane sudskih organa druge države stranke, prva država stranka može, na zahtjev druge, dozvoliti da se saslušanje obavi putem video prijena ukoliko nije moguće ili poželjno da se lice o kojem je riječ lično pojavi na teritoriji države stranke koja upućuje zahtjev. Države stranke se mogu dogovoriti da saslušanje obavi sudski organ države stranke koja upućuje zahtjev uz prisustvo sudskog organa države stranke kojoj se upućuje zahtjev.
19. Država stranka koja upućuje zahtjev neće, bez prethodne saglasnosti države stranke kojoj se upućuje zahtjev, dostaviti ili koristiti informacije ili dokaze koje je dobila od države stranke kojoj se upućuje zahtjev za potrebe istrage, krivičnog gonjenja ili sudskog postupka osim onih koje je navela u zahtjevu. Nijedna odredba ove tačke ne sprječava državu stranku koja upućuje zahtjev da u svom postupku objelodani informacije ili dokaze koji su oslobađajući za optuženo lice. U potonjem slučaju, država stranka koja upućuje zahtjev obavještava, prije takvog objelodanivanja, državu stranku kojoj se upućuje zahtjev i, ukoliko se to traži, konsultuje se o tome sa državom strankom kojoj se upućuje zahtjev. Ukoliko, u nekom izuzetnom slučaju, obavještenje unaprijed nije moguće, država ugovornica koja upućuje zahtjev obavještava bez odlaganja državu stranku kojoj se upućuje zahtjev o takvom objelodanivanju.
20. Država stranka koja upućuje zahtjev može zahtijevati da država stranka kojoj se upućuje zahtjev čuva kao povjerljive činjenice i suštinu zahtjeva, sem u mjeri u kojoj je to neophodno da se udovolji zahtjevu. Ukoliko država stranka kojoj se upućuje zahtjev ne može da ispuni uvjet povjerljivosti, ona će o tome odmah obavijestiti državu stranku koja upućuje zahtjev.
21. Međusobna pravna pomoć se može odbiti:
- ukoliko zahtjev nije podniet u skladu sa odredbama ovog člana;
 - ukoliko država stranka kojoj se upućuje zahtjev smatra da postoji vjerovatnoća da bi udovoljenje zahtjevu bilo na štetu njenog suvereniteta, sigurnosti, javnog reda ili drugih suštinskih interesa;
- ukoliko bi organima države stranke kojoj se upućuje zahtjev bilo zabranjeno unutrašnjim zakonodavstvom da preduzmu traženu radnju u pogledu bilo kojeg sličnog krivičnog djela da je takvo djelo bilo predmet istrage, krivičnog gonjenja ili sudskog postupka u skladu s njihovom jurisdikcijom;
 - ukoliko bi udovoljenje zahtjevu bilo u suprotnosti s pravnim sistemom države stranke kojoj se upućuje zahtjev kad je riječ o međusobnoj pravnoj pomoći.
22. Države stranke ne mogu odbiti zahtjev za međusobnu pravnu pomoć isključivo na osnovu toga što se smatra da odnosno krivično djelo obuhvata i fiskalne stvari.
23. Za svako odbijanje da se pruži međusobna pravna pomoć moraju se navesti razlozi.
24. Država stranka kojoj se upućuje zahtjev dužna je da udovolji zahtjevu za međusobnu pravnu pomoć što je moguće prije i da, koliko je maksimalno moguće, uzme u obzir eventualne krajnje rokove koje je predložila država stranka koja upućuje zahtjev, a za koje su navedeni razlozi, po mogućnosti u samom zahtjevu. Država stranka koja upućuje zahtjev može podnijeti razumne zahtjeve za obavještenje o stanju i toku mjera koje je preduzela država stranka kojoj je upućen zahtjev radi udovoljenja njenom zahtjevu. Država stranka kojoj je upućen zahtjev odgovoriće na razumne zahtjeve države stranke koja je uputila zahtjev, koji se odnose na stanje i tok postupka preduzetog u vezi sa zahtjevom. Država stranka koja je uputila zahtjev odmah obavještava državu stranku kojoj je upućen zahtjev kada tražena pomoć više ne bude potrebna.
25. Država stranka kojoj se upućuje zahtjev može odložiti pružanje međusobne pravne pomoći na osnovu toga da bi ta pomoć ometala istragu, krivično gonjenje ili sudski postupak u toku.
26. Prije odbijanja zahtjeva shodno tački 21. ovog člana ili odlaganja pružanja pomoći shodno tački 25. ovog člana, država stranka kojoj se upućuje zahtjev konsultuje se sa državom strankom koja upućuje zahtjev u smislu razmatranja da li se pomoć može pružiti pod uvjetima koje ona smatra neophodnim. Ukoliko država stranka koja upućuje zahtjev prihvati pomoć pod tim uvjetima, ona će ispuniti te uvjete.
27. Bez štete po primjenu tačke 12. ovog člana, svjedok, stručnjak ili drugo lice koje, na traženje države stranke koja upućuje zahtjev, pristane da svjedoči u postupku ili da pomogne u istrazi, krivičnom gonjenju ili sudskom postupku na teritoriji države stranke koja upućuje zahtjev, neće biti krivično gonjeno, stavljeno u pritvor, kažnjeno ili izloženo bilo kakvom drugom ograničenju lične slobode na toj teritoriji zbog djela, propusta ili presuda prije napuštanja teritorije države stranke kojoj je upućen zahtjev. Takav bezbjedan tretman prestaje kada svjedok, stručnjak ili drugo lice koje, u periodu od petnaest uzastopnih dana ili bilo kom periodu o kome se dogovore države stranke, računajući od datuma kada sudski organi službeno obavijeste to lice da njegovo prisustvo više nije potrebno, pošto je imalo priliku da otputuje, ipak svojevrijedno ostane na teritoriji države stranke koja upućuje zahtjev ili se, pošto je napustilo tu teritoriju, na nju svojom voljom vrati.
28. Redovne troškove udovoljenja zahtjevu pokriva država stranka kojoj se upućuje zahtjev osim ako se odnose države stranke ne dogovore drugačije. Ukoliko su potrebni ili će biti potrebni znatniji ili vanredni troškovi da bi se udovoljilo zahtjevu, države stranke će se konsultirati da bi utvrdile uvjete pod kojima će se zahtjevu udovoljiti, kao i način na koji će se pokrivi troškovi.
29. Država stranka kojoj se upućuje zahtjev:
- dostavlja državi stranki koja upućuje zahtjev kopije državnih spisa, dokumenata ili informacija koje posjeduje, a koji su, shodno njenom unutrašnjem zakonodavstvu, na raspolaganju javnosti;
 - može, po svom nahodjenju, dostaviti državi stranki koja upućuje zahtjev, u cijelosti ili djelimično, ili pod uvjetima koje smatra prikladnim, kopije bilo kojih državnih spisa, dokumenata ili informacija koje posjeduje, a koji, shodno

njenom unutrašnjem zakonodavstvu, nisu dostupni javnosti;

30. Države članice će, po potrebi, razmotriti mogućnost zaključenja bilateralnih ili multilateralnih sporazuma ili aranžmana koji bi poslužili ciljevima, praktičnoj primjeni ili poboljšanju odredaba ovog člana.

Član 47.

Prenošenje krivičnog postupka

Države stranke će razmotriti mogućnost međusobnog prenošenja postupka u cilju krivičnog gonjenja za djelo utvrđeno u skladu sa ovom Konvencijom u slučajevima gdje se smatra da je takvo prenošenje u interesu odgovarajućeg zadovoljenja pravde, naročito u slučajevima koji uključuju više jurisdikcija u cilju koncentracije krivičnog gonjenja.

Član 48.

Saradnja u primjeni zakona

1. Države stranke će međusobno tijesno saradivati, saglasno svojim unutrašnjim pravnim i administrativnim sistemima, radi poboljšanja efikasnosti primjene zakona u cilju borbe protiv krivičnih djela koje obuhvata ova Konvencija. Države stranke će naročito preduzimati djelotvorne mjere u cilju:
 - (a) unapređenja i, tamo gdje je to potrebno, uspostavljanja kanala komunikacije između njihovih nadležnih organa, agencija i službi radi olakšavanja sigurne i što brže razmene informacija koje se odnose na sve aspekte krivičnih djela obuhvaćenih ovom Konvencijom, uključujući, ukoliko odnosne države stranke to smatraju prikladnim, povezanost sa drugim zločinačkim djelatnostima;
 - (b) saradnje sa drugim državama strankama u vođenju istrage u vezi s krivičnim djelima obuhvaćenim ovom Konvencijom koja se odnosi na:
 - (i) identitet, prebivalište i djelatnosti lica osumnjičenih za učešće u takvim krivičnim djelima ili lokaciju drugih lica na koje se to odnosi;
 - (ii) Kretanje sredstava koja potiču od kriminala ili imovine stečene vršenjem takvih krivičnih djela;
 - (iii) Kretanje imovine, opreme ili drugih sredstava korištenih ili koja se namjeravaju koristiti u vršenju takvih krivičnih djela;
 - (c) osiguranja, gdje to odgovara, neophodnih elemenata ili količina supstanci za potrebe analize ili istrage;
 - (d) razmjene, gdje to odgovara, informacija sa drugim državama strankama koje se odnose na konkretna sredstva i metode korišćene za izvršenje krivičnih djela obuhvaćenih ovom Konvencijom, uključujući korišćenje lažnog identiteta, falsifikovane, izmijenjene ili lažne dokumente i druga sredstva za prikrivanje djelatnosti;
 - (e) olakšavanja efikasne koordinacije između njihovih nadležnih organa, agencija i službi i podsticanje razmjene osoblja i drugih stručnjaka, uključujući, u zavisnosti od bilateralnih sporazuma ili aranžmana između odnosnih država stranka, upućivanje službenika za vezu;
 - (f) razmjene informacija i koordinacije administrativnih i drugih mjera preduzetih po potrebi u cilju što bržeg utvrđivanja krivičnih djela obuhvaćenih ovom Konvencijom.
2. U cilju primjene ove Konvencije, države ugovornice će razmotriti mogućnost zaključenja bilateralnih ili multilateralnih sporazuma ili aranžmana o neposrednoj saradnji njihovih organa za primjenu zakona, a tamo gdje takvi sporazumi ili aranžmani već postoje, mogućnost njihove izmjene i dopune. U odsustvu takvih sporazuma ili aranžmana između odnosnih država stranka, države stranke mogu ovu Konvenciju smatrati osnovom za međusobnu saradnju u primjeni zakona u odnosu na krivična djela obuhvaćena ovom Konvencijom. Kad god to odgovara, države stranke će u potpunosti koristiti sporazume ili aranžmane, uključujući međunarodne ili regionalne organizacije, u cilju unapređenja saradnje između svojih organa za primjenu zakona.
3. Države stranke će nastojati da u okviru svojih mogućnosti saraduju u otkrivanju krivičnih djela obuhvaćenih ovom Konvencijom koja su počinjena korištenjem savremene tehnologije.

Član 49.

Zajedničke istrage

Države stranke će razmotriti mogućnost zaključenja bilateralnih ili multilateralnih sporazuma ili aranžmana kojima nadležni organi, u odnosu na stvari koje podliježu istrazi, krivičnom gonjenju ili sudskom postupku u jednoj ili u više država, mogu osnivati zajednička istražna tijela. U odsustvu takvih sporazuma ili aranžmana, zajedničke istrage se mogu preduzimati na osnovu dogovora od slučaja do slučaja. Države stranke na koje se to odnosi će osigurati da se u potpunosti poštuje suverenitet države stranke na čijoj teritoriji treba da se sprovede istraga.

Član 50.

Posebne tehnike istrage

1. Da bi borba protiv korupcije bila djelotvorna, svaka država stranka će, u mjeri u kojoj to dozvoljavaju temeljna načela unutrašnjeg pravnog sistema i u skladu sa uvjetima utvrđenim unutrašnjim zakonodavstvom, preduzeti mjere koje mogu biti potrebne, u granicama svojih mogućnosti, kako bi omogućila svojim nadležnim organima odgovarajuće korištenje kontrolisane isporuke i, tamo gdje smatra prikladnim, druge posebne tehnike istrage, kao što su elektronsko ili drugi oblici praćenja i tajne operacije, na svojoj teritoriji, kao i da bi omogućila korištenje u sudu dokaza koji iz toga proisteknu.
2. U cilju sprovođenja istrage o krivičnim djelima obuhvaćenim ovom Konvencijom, države stranke se ohrabruju da zakluče, kada je to potrebno, odgovarajuće bilateralne ili multilateralne sporazume ili aranžmane o korištenju takvih posebnih tehnika istrage u sklopu saradnje na međunarodnom nivou. Takvi sporazumi ili aranžmani zaključuju se uz puno poštivanje načela suverene jednakosti država i primjenjuju se u strogoj saglasnosti sa uvjetima tih sporazuma ili aranžmana.
3. U odsustvu sporazuma ili aranžmana pomenutih u tački 2. ovog člana, odluke o korištenju takvih posebnih tehnika istrage na međunarodnom nivou donose se po principu od slučaja do slučaja i mogu, kada je to neophodno, uzeti u obzir finansijske aranžmane i dogovore u pogledu vršenja jurisdikcije od strane država stranka na koje se to odnosi.
4. Odluke o korištenju kontrolisane isporuke na međunarodnom nivou mogu, uz saglasnost odnosnih država stranka, obuhvatiti metode kao što je presretanje i omogućavanje da roba i novčana sredstva nesmetano nastave kretanje ili da budu uklonjeni ili zamijenjeni u cijelosti ili djelimično.

Poglavlje V

Povrat imovine

Član 51.

Opća odredba

Vraćanje dobara u skladu sa ovim Poglavljem je osnovno načelo ove Konvencije, a države stranke će u tom pogledu međusobno saradivati i pružati pomoć jedna drugoj u najvećoj mogućoj mjeri.

Član 52.

Sprečavanje i otkrivanje transfera sredstava stečenih od kriminala

1. Bez štete po član 14. ove Konvencije, svaka država stranka preduzima mjere koje mogu biti potrebne, u skladu sa svojim unutrašnjim zakonodavstvom, kojima se od finansijskih institucija pod njenom nadležnošću zahtijeva da provjere identitet komitenata, preduzmu razumne korake radi utvrđivanja identiteta korisnika sredstava deponovanih na računima u velikim iznosima i da sprovedu pojačanu kontrolu računa koji se traže ili vode od strane ili u ime pojedinaca kojima su povjerene ili su bile povjerene istaknute javne dužnosti ili članova njihove porodice i bliskih saradnika. Takva pojačana kontrola će biti razumno usmjerena na otkrivanje sumnjivih transakcija u cilju prijave nadležnim organima i ne treba da se tumači tako da obeshrabruje ili zabranjuje finansijskim institucijama da posluju sa bilo kojim legitimnim komitentom.

2. Da bi se olakšala primjena mjera predviđenih u tački 1. ovog člana, svaka država stranka će, u skladu sa svojim unutrašnjim zakonodavstvom i rukovodeći se relevantnim inicijativama regionalnih, međuregionalnih i multilateralnih organizacija u cilju sprječavanja pranja novca:
 - (a) izdati uputstva koja se odnose na kategorije fizičkih ili pravnih lica u odnosu na čije račune će se od finansijskih institucija pod njenom nadležnošću očekivati da vrše pojačanu kontrolu, kao i vrste računa i transakcija na koje treba naročito da obrate pažnju, uključujući pravilno otvaranje i vođenje računa i mjere koje treba da preduzmu u vezi sa vođenjem evidencije o tim računima; i
 - (b) gdje to odgovara, obavještavati finansijske institucije pod svojom nadležnošću, na zahtjev neke druge države stranke ili na svoju inicijativu, o identitetu pojedinih fizičkih ili pravnih lica u odnosu na čije račune će se od takvih institucija očekivati da vrše pojačanu kontrolu, pored onih koje finansijske institucije mogu drugačije identifikovati.
3. U kontekstu tačke 2 (a) ovog člana, svaka država stranka će preduzeti mjere kako bi obezbijedila da njene finansijske institucije vode odgovarajuću evidenciju, tokom određenog vremenskog perioda, o računima i transakcijama lica pomenutih u tački 1. ovog člana, koja treba da sadrži kao minimum podatke koji se odnose na identitet komitenta i, ukoliko je to moguće, korisnika.
4. U cilju sprečavanja i otkrivanja transfera sredstava koja potiču od krivičnih djela utvrđenih u skladu sa ovom Konvencijom, svaka država stranka će primijeniti odgovarajuće i djelotvorne mjere radi sprječavanja, uz pomoć svojih regulativnih i nadzornih organa, osnivanja banaka koje nisu fizički prisutne i nisu pridružene regularnoj finansijskoj grupi. Štaviše, države stranke mogu razmotriti mogućnost da od svojih finansijskih institucija zatraže da odbiju da uspostave ili nastave korespondentske bankarske odnose s takvim institucijama i da vode računa o tome da ne uspostavljaju odnose sa stranim finansijskim institucijama koje dozvoljavaju da njihove račune koriste banke koje nisu fizički prisutne i pridružene regularnoj finansijskoj grupi.
5. Svaka država stranka će razmotriti mogućnost uspostavljanja, u skladu sa svojim unutrašnjim zakonodavstvom, djelotvornih finansijskih sistema otkrivanja za određene državne službenike i predvidjeti odgovarajuće sankcije za nepoštivanje. Svaka država stranka će takođe razmotriti mogućnost preduzimanja mjera koje mogu biti potrebne kako bi se njenim nadležnim organima omogućilo da dijele ove informacije s nadležnim organima u drugim državama strankama kada je potrebno sprovesti istragu, postaviti zahtjev i izvršiti povrat sredstava stečenih vršenjem krivičnih djela utvrđenih ovom Konvencijom.
6. Svaka država stranka će razmotriti mogućnost preduzimanja mjera koje mogu biti potrebne, u skladu sa domaćim zakonodavstvom, kako bi se od određenih državnih službenika koji imaju interes ili potpis ili drugo ovlaštenje u odnosu na finansijski račun u stranoj zemlji da prijave takav odnos odgovarajućim organima i da vode odgovarajuću evidenciju o takvim računima. Takvim mjerama će se također predvidjeti odgovarajuće sankcije u slučaju nepoštovanja.

Član 53.

Mjere za neposredan povrat imovine

- U skladu sa svojim unutrašnjim zakonodavstvom, svaka država stranka će:
- (a) preduzeti mjere koje mogu biti potrebne da se drugoj državi stranki omogući da pokrene građansku parnicu u njenim sudovima radi utvrđivanja tapije ili vlasništva nad imovinom stečenom izvršenjem krivičnog djela utvrđenog u skladu sa ovom Konvencijom;
 - (b) preduzeti mjere koje mogu biti potrebne da se njenim sudovima omogući da nalože onima koji su počinili krivična djela utvrđena u skladu sa ovom Konvencijom da plate nadoknadu ili odštetu nekoj drugoj državi stranki kojoj je pričinjena šteta tim krivičnim djelima i
 - (c) preduzeti mjere koje mogu biti potrebne da se njenim sudovima ili nadležnim organima omogući, kada moraju da donesu odluku o konfiskaciji, da uvažavaju zahtjev neke druge države stranke kao legitimnog vlasnika imovine

stečene izvršenjem krivičnog djela utvrđenog u skladu sa ovom Konvencijom.

Član 54.

Mehanizmi za povrat imovine putem međunarodne saradnje u vezi s konfiskacijom

1. U cilju pružanja međusobne pravne pomoći saglasno članu 55. ove Konvencije u vezi sa imovinom stečenom izvršenjem ili učešćem u izvršenju krivičnog djela utvrđenog u skladu sa ovom Konvencijom, svaka država stranka, u skladu sa svojim unutrašnjim zakonodavstvom, će:
 - (a) preduzeti mjere koje mogu biti potrebne da se njenim nadležnim organima omogući da sprovedu nalog o konfiskaciji koji je izdao sud neke druge države stranke;
 - (b) preduzeti mjere koje mogu biti potrebne da se njenim nadležnim organima omogući, tamo gdje imaju sudsku nadležnost, da nalože konfiskaciju takve imovine stranog porijekla donošenjem presude o krivičnom djelu pranja novca ili drugom krivičnom djelu koje može biti u okvirima njene jurisdikcije ili putem drugih procedura predviđenih unutrašnjim zakonodavstvom; i
 - (c) razmotriti mogućnost preduzimanja mjera koje mogu biti potrebne da se omogući konfiskacija takve imovine bez krivične presude u slučajevima u kojima se počinitelj ne može krivično goniti zbog smrti, bjekstva ili odsustva ili u drugim odgovarajućim slučajevima.
2. Da bi pružila međusobnu pravnu pomoć na zahtjev upućen shodno tački 2. člana 55. ove Konvencije, svaka država stranka, u skladu sa svojim unutrašnjim zakonodavstvom, će:
 - (a) preduzeti mjere koje mogu biti potrebne da se njenim nadležnim organima omogući da zamrznu ili zaplijene imovinu nakon što sud ili nadležni organ države stranke koja je uputila zahtjev izdaju nalog o zamrzavanju ili zapljeni kojim se pruža razumna osnova državi stranki da veruje da postoji dovoljno osnova za preduzimanje takvih mjera i da bi imovina na kraju bila podložna nalogu o konfiskaciji u smislu ciljeva tačke 1 (a) ovog člana;
 - (b) preduzete mjere koje mogu biti potrebne da se njenim nadležnim organima omogući da zamrznu ili zaplijene imovinu na zahtjev koji pruža razumnu osnovu državi stranki kojoj se upućuje takav zahtjev da vjeruje da postoji dovoljno osnova za preduzimanje takvih mjera i da bi imovina na kraju bila podložna nalogu o konfiskaciji za ciljeve tačke 1 (a) ovog člana; i
 - (c) razmotriti mogućnost preduzimanja dodatnih mjera da se njenim nadležnim organima omogući da sačuvaju imovinu za konfiskaciju, na osnovu hapšenja u inostranstvu ili krivične prijave koja se odnosi na sticanje takve imovine.

Član 55.

Međunarodna saradnja u cilju sprovođenja konfiskacije

1. Država stranka, koja je primila zahtjev neke druge države stranke pod čijom jurisdikcijom je krivično djelo utvrđeno u skladu sa ovom Konvencijom, a koji se odnosi na konfiskaciju sredstava stečenih od kriminala, imovine, opreme ili drugih sredstava pomenutih u članu 31, tačka 1. ove Konvencije koji se nalaze na njenoj teritoriji, u najvećoj mjeri u kojoj je to moguće u okviru njenog unutrašnjeg pravnog sistema, će:
 - (a) podnijeti zahtjev svojim nadležnim organima u cilju pribavljanja naloga o konfiskaciji i, ukoliko takav nalog bude izdat, njegovog izvršenja;
 - (b) podnijeti svojim nadležnim organima, u cilju udovoljenja zahtjevu u traženoj mjeri, nalog o konfiskaciji koji je izdao sud na teritoriji države stranke koja upućuje zahtjev u skladu sa članom 31, tačka 1. i članom 54, tačka 1 (a) ove Konvencije ukoliko se on odnosi na sredstva stečena od kriminala, imovinu, opremu i druga sredstva pomenuta u članu 31, tačka 1. koji se nalaze na teritoriji države stranke kojoj se upućuje zahtjev.
2. Postupajući po zahtjevu koji je podnijela neka druga država stranka pod čijom jurisdikcijom je krivično djelo utvrđeno u skladu sa ovom Konvencijom, država stranka kojoj je zahtjev upućen preduzima mjere za identifikovanje, ulaznje u trag i zamrzavanje ili zapljenu sredstava stečenih od kriminala, imovine, opreme ili drugih sredstava pomenutih u članu 31, tačka 1. ove Konvencije u cilju konačne

- konfiskacije koju će naložiti bilo država stranka koja je podnijela zahtjev bilo, u skladu sa zahtjevom shodno tački 1. ovog člana, država stranka kojoj je zahtjev podnijet.
3. Na ovaj član primjenjuju se odredbe člana 46. ove Konvencije *mutatis mutandis*. Pored informacija pomenutih u članu 46, tačka 15. zahtjevi podneseni shodno ovom članu će sadržati:
 - (a) u slučaju zahtjeva koji spada pod tačku 1 (a) ovog člana, opis imovine koja treba da bude konfiskovana, uključujući, u mjeri u kojoj je to moguće, lokaciju i, gdje je to relevantno, procijenjenu vrijednost imovine i pregled činjenica na koje se oslanja država stranka koja upućuje zahtjev koji je dovoljan da omogući državi stranki kojoj se upućuje zahtjev da zatraži da se izda nalog shodno njenom unutrašnjem zakonodavstvu;
 - (b) u slučaju zahtjeva koji spada pod tačku 1 (b) ovog člana, zakonski prihvatljivu kopiju naloga o konfiskaciji na kojem se zasniva zahtjev, a koji je izdala država stranka koja upućuje zahtjev, pregled činjenica i podataka koje se odnose na to u kojoj mjeri se traži izvršenje naloga, izjavu u kojoj se navode mjere koje je preduzela država stranka koja upućuje zahtjev kako bi pružila odgovarajuće obavještenje bona fide trećim stranama i obezbijedila nesmetan postupak i izjavu da je nalog o konfiskaciji konačan;
 - (c) u slučaju zahtjeva koji spada pod tačku 2. ovog člana, pregled činjenica na koje se oslanja država stranka koja upućuje zahtjev i opis traženih mjera i, gdje je raspoloživa, zakonski prihvatljivu kopiju naloga na kojem se zasniva zahtjev.
 4. Država stranka kojoj se upućuje zahtjev donosi odluke ili preduzima mjere predviđene u tačkama 1. i 2. ovog člana u skladu sa odredbama svog unutrašnjeg zakonodavstva i proceduralnim pravilima i u zavisnosti od njih ili bilo kakvim bilateralnim ili multilateralim sporazumom ili aranžmanom koji je mogu obavezivati u odnosu na državu stranku koja upućuje zahtjev.
 5. Svaka država stranka dostavlja generalnom sekretaru Ujedinjenih naroda primjerke svojih zakona i propisa kojima se regulira primjena ovog člana i obavještava ga o eventualnim naknadnim izmjenama tih zakona i propisa ili dostavlja njihov opis.
 6. Ukoliko država stranka odluči da preduzimanje mjera navedenih u tačkama 1. i 2. ovog člana uvjetuje postojanjem odgovarajućeg ugovora, ta država stranka će smatrati ovu Konvenciju neophodnom i dovoljnom ugovornim temeljem.
 7. Saradnja u okviru ovog člana može se takođe odbiti ili se privremene mjere mogu ukinuti ukoliko država stranka kojoj se upućuje zahtjev ne dobije dovoljne i blagovremene dokaze ili ukoliko je vrijednost imovine minimalna.
 8. Pre ukidanja bilo koje privremene mjere preduzete shodno ovom članu, država stranka kojoj se upućuje zahtjev će, gdje god je to moguće, pružiti priliku državi stranki koja upućuje zahtjev da iznese razloge u prilog produženja trajanja takve mjere.
 9. Odredbe ovog člana ne mogu se tumačiti tako da budu na štetu prava *bona fide* trećih strana.

Član 56.

Posebna saradnja

Bez štete po svoje unutrašnje zakonodavstvo, svaka država stranka će nastojati da preduzme mjere koje će joj omogućiti da, bez štete po vlastitu istragu, krivično gonjenje ili sudski postupak, dostavi nekoj drugoj državi stranki bez njenog prethodnog zahtjeva podatke o sredstvima koja potiču od krivičnih djela utvrđenih u skladu sa ovom Konvencijom, kada smatra da bi otkrivanje takvih podataka moglo pomoći državi stranki koja ih primi u pokretanju ili sprovođenju istrage, krivičnog gonjenja ili sudskog postupka ili bi moglo dovesti do upućivanja zahtjeva te države stranke u okviru ovog Poglavlja Konvencije.

Član 57.

Povrat i raspolaganje imovinom

1. Imovina koju država stranka konfiskuje shodno članu 31. ili članu 55. ove Konvencije se otuđuje, uključujući i povrat prvobitnim legitimnim vlasnicima, shodno tački 3. ovog

- člana, od strane te države stranke u skladu sa odredbama ove Konvencije i njenim unutrašnjim zakonodavstvom.
2. Svaka država stranka će usvojiti takve zakonske i druge mjere, u skladu sa osnovnim načelima svog unutrašnjeg zakonodavstva, koje mogu biti potrebne da se njenim nadležnim organima omogući da vrate konfisciranu imovinu, kada postupaju po zahtjevu neke druge države stranke, u skladu sa ovom Konvencijom, uzimajući u obzir prava *bona fide* trećih strana.
3. Država stranka kojoj se upućuje zahtjev će, u skladu sa članom 46. i članom 55. ove Konvencije i tačkom 1. i 2. ovog člana:
 - (a) u slučaju pronevjere javnih sredstava ili pranja pronevjerenih javnih sredstava kao što je navedeno u članu 17. i članu 23. ove Konvencije, kada je konfiskacija izvršena u skladu sa članom 55. i na osnovu konačne presude donijete u državi stranki koja upućuje zahtjev, što je uvjet od kojeg država stranka kojoj se upućuje zahtjev može odustati, vratiti konfisciranu imovinu državi stranki koja upućuje zahtjev;
 - (b) u slučaju sredstava koja potiču od bilo kog drugog krivičnog djela obuhvaćenog ovom Konvencijom, kada je konfiskacija izvršena u skladu sa članom 55. ove Konvencije i na osnovu konačne presude donijete u državi stranci koja upućuje zahtjev, što je uvjet od kojeg država stranka kojoj se upućuje zahtjev može odustati, vratiti konfisciranu imovinu državi stranki koja upućuje zahtjev, razumno uvjeri u svoje prvobitno vlasništvo nad takvom konfiskovanim imovinom državu stranku kojoj se upućuje zahtjev ili kada država stranka kojoj se upućuje zahtjev prizna štetu pričinjenu državi stranki koja upućuje zahtjev kao osnovu za vraćanje konfiscirane imovine;
 - (c) u svim drugim slučajevima, prioritarno razmotriti mogućnost vraćanja konfiscovane imovine državi stranki koja upućuje zahtjev, vraćanje te imovine njenim prvobitnim vlasnicima ili nadoknade žrtvama kriminala.
4. Gdje to odgovara, ukoliko države stranke ne odluče drugačije, država stranka kojoj se upućuje zahtjev može odbiti razumne troškove nastale u vezi sa istragom, krivičnim gonjenjem ili sudskim postupkom koji su doveli do vraćanja ili otuđenja konfiscirane imovine shodno ovom članu.
5. Gdje to odgovara, države stranke mogu takođe posebno razmotriti mogućnost zaključenja sporazuma ili međusobno prihvatljivih aranžmana za konačno reguliranje konfiscirane imovine, po principu od slučaja do slučaja.

Član 58.

Finansijska obavještajna jedinica

Države stranke će saradivati jedna s drugom u cilju sprječavanja i borbe protiv transfera sredstava koja potiču od krivičnih djela utvrđenih u skladu sa ovom Konvencijom, kao i u cilju unapređenja puteva i načina za povrat takvih sredstava i razmotriti u tom smislu mogućnost uspostavljanja finansijske obavještajne jedinice koja bi bila odgovorna za prijem, analizu i dostavljanje izvještaja o sumnjivim finansijskim transakcijama nadležnim organima.

Član 59.

Bilateralni i multilateralni sporazumi i aranžmani

Države stranke će razmotriti mogućnost zaključenja bilateralnih ili multilateralnih sporazuma ili aranžmana u cilju unapređenja efikasnosti međunarodne saradnje koja će se uspostaviti shodno ovom Poglavlju Konvencije.

Poglavlje VI

Tehnička pomoć i razmjena informacija

Član 60.

Obuka i tehnička pomoć

1. Svaka država stranka će, u mjeri u kojoj je to potrebno, pokretati, razraditi ili poboljšavati posebne programe obuke za svoje osoblje odgovorno za sprječavanje i borbu protiv korupcije. Takvi programi obuke mogu se, između ostalog, odnositi na slijedeće oblasti:
 - (a) djelotvorne mjere za sprječavanje, otkrivanje, sprovođenje istrage, kažnjavanje i suzbijanje korupcije,

- uključujući korištenje metoda prikupljanja podataka i vođenja istrage;
- (b) izgradnju kapaciteta za razvoj i planiranje strateške politike za borbu protiv korupcije;
 - (c) obuku nadležnih organa u vezi sa pripremom zahtjeva za međusobnu pravnu pomoć koji ispunjavaju uvjete ove Konvencije;
 - (d) evaluaciju i jačanje ustanova, upravljanje u javnim službama i upravljanje finansijama, uključujući javne nabavke, kao i privatni sektor;
 - (e) sprječavanje i suzbijanje transfera sredstava koja potiču od krivičnih djela utvrđenih u skladu sa ovom Konvencijom i povrat tih sredstava;
 - (f) otkrivanje i zamrzavanje transfera sredstava koja potiču od krivičnih djela utvrđenih u skladu sa ovom Konvencijom;
 - (g) praćenje kretanja sredstava koja potiču od krivičnih djela utvrđenih u skladu sa ovom Konvencijom, kao i metoda koji se koriste u transferu, prikrivanju ili kamufliranju tih sredstava;
 - (h) prikladne i efikasne zakonske i administrativne mehanizme i metode za lakše vraćanja sredstava koja potiču od krivičnih djela utvrđenih u skladu sa ovom Konvencijom;
 - (i) metode koji se koriste za zaštitu žrtava i svjedoka koji saraduju sa sudskim organima; i
 - (j) obuku vezanu za nacionalne i međunarodne propise i učenje stranih jezika.
2. Države stranke će, u skladu sa svojim kapacitetom, razmotriti mogućnost da jedna drugoj pruže tehničku pomoć u najvećoj mogućoj mjeri, posebno u korist zemalja u razvoju, u okviru svojih odgovarajućih planova i programa za borbu protiv korupcije, uključujući materijalnu podršku i obuku u oblastima pomenutim u tački 1. ovog člana, kao i obuku i pomoć i međusobnu razmjenu odgovarajućeg iskustva i specijalističkih znanja, što će olakšati međunarodnu saradnju država stranka na planu izručenja i međusobne pravne pomoći.
 3. Države stranke će u potrebnoj mjeri pojačati napore da maksimalno unaprijede operativne aktivnosti i aktivnosti u pogledu obuke i u međunarodnim i regionalnim organizacijama i u okviru relevantnih bilateralnih i multilateralnih sporazuma i aranžmana.
 4. Države stranke će razmotriti mogućnost da, na zahtjev, pruže pomoć jedna drugoj u pogledu evaluacije, izrade studija i istraživanja koja se odnose na vrste, uzroke, posljedice i troškove korupcije u svojim zemljama, u cilju razvoja, uz učešće nadležnih organa i društva, strategija i akcionih planova za borbu protiv korupcije.
 5. Da bi olakšale povrat sredstava koja potiču od krivičnih djela utvrđenih u skladu sa ovom Konvencijom, države stranke mogu saradivati u pogledu dostavljanja imena stručnjaka koji bi mogli pomoći u postizanju ovog cilja.
 6. Države stranke će razmotriti mogućnost korištenja subregionalnih, regionalnih i međunarodnih konferencija i seminara u cilju unapređenja saradnje i tehničke pomoći i podsticanja rasprave o problemima od zajedničkog interesa, uključujući posebne probleme i potrebe zemalja u razvoju i zemalja čije su privrede u tranziciji.
 7. Države stranke će razmotriti mogućnost uspostavljanja mehanizama na dobrovoljnoj osnovi u cilju davanja finansijskog doprinosa naporima zemalja u razvoju i zemalja čije su privrede u tranziciji da primijene ovu Konvenciju putem programa i projekata tehničke pomoći.
 8. Svaka država stranka će razmotriti mogućnost davanja dobrovoljnih doprinosa Uredu Ujedinjenih naroda za borbu protiv droga i kriminala u svrhu podsticanja, preko tog Ureda, programa i projekata u zemljama u razvoju u cilju primjene ove Konvencije.

Član 61.

Prikupljanje, razmjena i analiza podataka o korupciji

1. Svaka država stranka će, u konsultaciji sa stručnjacima, razmotriti mogućnost analiziranja tendencija u vezi s korupcijom na svojoj teritoriji, kao i okolnosti u kojima se vrše krivična djela korupcije.

2. Države stranke će razmotriti mogućnost razrade i korištenja zajedno, kao i putem međunarodnih i regionalnih organizacija, statističkih podataka i analitičke ekspertize vezane za korupciju i informacija u cilju razrade, koliko je to moguće, zajedničkih definicija, standarda i metodologija, kao i informacija o najboljim praksama za sprečavanje i borbu protiv korupcije.
3. Svaka država stranka će razmotriti mogućnost praćenja svoje politike i tekućih mjera za borbu protiv korupcije i donošenja ocjena o njihovoj djelotvornosti i efikasnosti.

Član 62.

Ostale mjere: primjena Konvencije putem ekonomskog razvoja i tehničke pomoći

1. Države stranke će preduzeti mjere koje vode optimalnoj primjeni ove Konvencije u mjeri u kojoj je to moguće, putem međunarodne saradnje, uzimajući u obzir negativne efekte korupcije na društvo uopće, naročito na održiv razvoj.
2. Države stranke će uložiti konkretne napore u mjeri u kojoj je to moguće i u koordinirati jedna s drugom, kao i s međunarodnim i regionalnim organizacijama, u cilju:
 - (a) unapređenja saradnje na raznim nivoima sa zemljama u razvoju, kako bi ojačale njihov kapacitet za sprečavanje i borbu protiv korupcije;
 - (b) povećanja finansijske i materijalne pomoći za podršku naporima zemalja u razvoju usmjerenim ka uspješnom sprečavanju i borbi protiv korupcije, kao i pružanju pomoći kako bi uspješno primijenile ovu Konvenciju;
 - (c) pružanja tehničke pomoći zemljama u razvoju i zemljama čije su privrede u tranziciji kako bi im se pomoglo u zadovoljavanju njihovih potreba u pogledu primjene ove Konvencije. U tom smislu države stranke će nastojati da daju adekvatne i redovne doprinose koji će se uplaćivati na poseban račun u tu svrhu u okviru mehanizma finansiranja Ujedinjenih naroda. Države ugovornice mogu također, u skladu sa svojim unutrašnjim zakonodavstvom i odredbama ove Konvencije, posebno razmotriti mogućnost uplate na taj račun izvjesnog procenta novca ili odgovarajuće vrijednosti sredstava stečenih od kriminala ili imovine konfiskovane u skladu sa odredbama ove Konvencije;
 - (g) ohrabrenja ili ubjeđivanja drugih država odnosno finansijskih institucija da im se pridruže u njihovim naporima u skladu sa ovim članom, naročito putem osiguranja većeg broja programa obuke i savremene opreme namijenjene zemljama u razvoju kako bi im se pomoglo u ostvarivanju ciljeva ove Konvencije.
3. U mjeri u kojoj je to moguće ove mjere neće biti na štetu postojećih obaveza u pogledu pomoći inostranstvu ili drugih aranžmana o finansijskoj saradnji na bilateralnom, regionalnom ili međunarodnom nivou.
4. Države stranke mogu zaključiti bilateralne ili multilateralne sporazume ili aranžmane o materijalnoj i logističkoj pomoći, uzimajući u obzir finansijske aranžmane neophodne da bi sredstva međunarodne saradnje predviđena ovom Konvencijom bila djelotvorna, kao i za sprečavanje, otkrivanje i suzbijanje korupcije.

Poglavlje VII

Mehanizmi primjene

Član 63.

Konferencija država stranaka Konvencije

1. Ovim se uspostavlja Konferencija država stranaka Konvencije u cilju poboljšanja kapaciteta i saradnje država stranaka radi ostvarenja ciljeva izloženih u ovoj Konvenciji, kao i unapređenja i revizije njene primjene.
2. Generalni sekretar Ujedinjenih naroda saziva Konferenciju država stranaka najkasnije godinu dana poslije stupanja Konvencije na snagu. Nakon toga, redovni sastanci Konferencije država stranaka će se održavati u skladu s poslovnikom koji usvoji Konferencija.
3. Konferencija država stranaka će usvojiti poslovnik i pravila kojima se reguliše odvijanje aktivnosti navedenih u ovom članu, uključujući pravila koja se odnose na prijem i učešće posmatrača, kao i na pokrivanje troškova koji nastanu zbog obavljanja tih aktivnosti.

4. Konferencija država stranaka će postići dogovor o aktivnostima, postupcima i metodima rada na ostvarenju ciljeva iz tačke 1. ovog člana, uključujući:
 - (a) olakšavanje aktivnosti od strane država stranaka iz člana 60. i člana 62. i Poglavlja II do V ove Konvencije, uključujući podsticanjem davanja dobrovoljnih doprinosa;
 - (b) olakšavanje razmjene informacija među državama strankama o strukturi i trendovima korupcije i o uspješnim praksama za sprečavanje i borbu protiv nje, te za vraćanje sredstava stečenih od kriminala, objavljivanjem, između ostalog, relevantnih informacija kao što je pomenuto ovom članu;
 - (c) saradnju s odgovarajućim međunarodnim i regionalnim organizacijama i mehanizmima i nevladinim organizacijama;
 - (d) pravilno korištenje relevantnih informacija koje su pripremili drugi međunarodni i regionalni mehanizmi za sprečavanje i borbu protiv korupcije kako bi se izbjeglo nepotrebno dupliranje rada;
 - (e) povremenu reviziju primjene ove Konvencije od strane država stranka;
 - (f) davanje preporuka za poboljšanje ove Konvencije i njene primjene;
 - (g) konstataciju potreba država stranka u tehničkoj pomoći vezanoj za primjenu ove Konvencije i davanje preporuka o eventualnoj akciji koju može smatrati potrebnom u tom pogledu.
5. Za svrhe tačke 4. ovog člana, Konferencija država stranaka će steći potrebna znanja o mjerama koje su preduzele države stranke u primjeni ove Konvencije i teškoćama na koje su u tome naišle, putem informacija koje će one pružiti i domaćih mehanizama koje Konferencija država stranaka može uspostaviti.
6. Svaka država stranka će Konferenciji država stranaka pružiti informacije o svojim programima, planovima i praksama, kao i o zakonskim i administrativnim mjerama u cilju primjene ove Konvencije, u skladu sa zahtjevima Konferencije država ugovornica. Konferencija država stranaka će ispitati najefikasniji način primanja informacija i postupanja po njima, uključujući, između ostalog, informacije primljene od država stranaka i nadležnih međunarodnih organizacija. Mogu se također uzeti u obzir priloge primljeni od relevantnih nevladinih organizacija koje su propisno akreditovane u skladu s procedurama o kojima će odlučiti Konferencija država stranaka.
7. Shodno tačkama 4. do 6. ovog člana, Konferencija država stranaka će, ukoliko to smatra potrebnim, uspostaviti podesan mehanizam ili tijelo za pružanje pomoći u cilju uspješne primjene Konvencije.

Član 64.

Sekretarijat

1. Generalni sekretar Ujedinjenih naroda će Konferenciji država stranaka ove Konvencije obezbijediti potrebne usluge sekretarijata.
2. Sekretarijat će:
 - (a) pomagati Konferenciji država stranaka u obavljanju aktivnosti pomenutih u članu 63. ove Konvencije i vršiti pripreme i pružiti potrebne usluge prilikom zasjedanja Konferencije država stranaka;
 - (b) na zahtjev, pomagati državama strankama u pružanju informacija Konferenciji država stranaka kao što je predviđeno u članu 63, tačke 5. i 6. ove Konvencije; i
 - (c) obezbijediti potrebnu koordinaciju sa sekretarijatima odgovarajućih međunarodnih i regionalnih organizacija.

Poglavlje VIII

Završne odredbe

Član 65.

Primjena Konvencije

1. Svaka država stranka će preduzeti neophodne mjere, uključujući zakonske i upravne mjere, u skladu sa osnovnim načelima svog unutrašnjeg zakonodavstva, kako bi obezbijedila ispunjavanje obaveza iz ove Konvencije.

2. Svaka država stranka može usvojiti strože i striktnije mjere od onih predviđenih ovom Konvencijom u cilju sprječavanja i borbe protiv korupcije.

Član 66.

Rješavanje sporova

1. Države stranke će nastojati da sporove koji se odnose na tumačenje i primjenu ove Konvencije riješe pregovorima.
2. Eventualni spor između dvije ili više država stranaka koji se odnosi na tumačenje ili primjenu ove Konvencije koji se ne može riješiti pregovorima u razumnom roku podnosi se na arbitražu na zahtjev jedne od tih država stranaka. Ukoliko, nakon šest meseci od datuma zahtjeva za arbitražu, te države stranke nisu u stanju da se dogovore o organizaciji arbitraže, bilo koja od tih država stranaka može podnijeti spor Međunarodnom sudu pravde putem zahtjeva u skladu sa Statutom Suda.
3. Svaka država stranka može prilikom potpisivanja, ratifikacije, prihvatanja, odobrenja ili pristupanja ovoj Konvenciji, izjaviti da ne smatra da je obavezuje tačka 2. ovog člana. Druge države stranke neće obavezivati tačka 2. ovog člana u odnosu na bilo koju državu stranku koja je izrazila takvu rezervu.
4. Svaka država stranka koja je izrazila rezervu u skladu s tačkom 3. ovog člana može u svako doba povući tu rezervu obavještanjem generalnog sekretara Ujedinjenih naroda u tom smislu.

Član 67.

Potpisivanje, ratifikacija, prihvatanje, odobrenje i pristupanje

1. Ova Konvencija je otvorena svim državama za potpisivanje od 9. do 11. decembra 2003. godine u Meridi, Meksiko, a nakon toga u sjedištu Ujedinjenih naroda u Njujorku do 9. decembra 2005. godine.
2. Ova Konvencija je također otvorena za potpisivanje regionalnim organizacijama za ekonomsku integraciju pod uvjetom da je bar jedna država članica takve organizacije potpisala ovu Konvenciju u skladu s tačkom 1. ovog člana.
3. Ova Konvencija podliježe ratifikaciji, prihvatanju ili odobrenju. Instrumenti o ratifikaciji, prihvatanju ili odobrenju deponuju se kod generalnog sekretara Ujedinjenih naroda. Organizacija za regionalnu ekonomsku integraciju može deponovati svoje instrumente o ratifikaciji, prihvatanju ili odobrenju ukoliko je to učinila bar jedna njena država članica. U instrumentima o ratifikaciji, prihvatanju ili odobrenju ta organizacija će navesti do koje mjere je nadležna u odnosu na pitanja koja se regulišu ovom Konvencijom. Ta organizacija također obavještava depozitara o svakoj eventualnoj promjeni u pogledu obima njene nadležnosti.
4. Ova Konvencija je otvorena za pristupanje bilo kojoj državi ili regionalnoj organizaciji za ekonomsku integraciju čija je bar jedna država članica postala članica ove Konvencije. Instrumenti o pristupanju deponuju se kod generalnog sekretara Ujedinjenih naroda. Prilikom pristupanja regionalna organizacija za ekonomsku integraciju izjavljuje u kojoj mjeri sebe smatra nadležnom u odnosu na pitanja koja se regulišu ovom Konvencijom. Ta organizacija također obavještava depozitara o svakoj eventualnoj promjeni u pogledu obima svoje nadležnosti.

Član 68.

Stupanje na snagu

1. Ova Konvencija stupa na snagu devedesetog dana nakon datuma deponovanja tridesetog instrumenta o ratifikaciji, prihvatanju, odobrenju ili pristupanju. Za svrhe ove tačke eventualni instrument koji deponuje regionalna organizacija za ekonomsku integraciju ne smatra se kao dodatni instrument uz one koje su deponovale države članice te organizacije.
2. Za svaku državu ili regionalnu organizaciju za ekonomsku integraciju koja ratifikuje, prihvati, odobri ili pristupi ovoj Konvenciji nakon deponovanja tridesetog instrumenta u tom smislu, ova Konvencija stupa na snagu tridesetog dana nakon datuma deponovanja odgovarajućeg instrumenta te države ili organizacije ili na dan stupanja ove Konvencije na

snagu shodno tački 1. ovog člana u zavisnosti od toga koji je od ta dva datuma kasniji.

Član 69.

Izmjene i dopune

- Po isteku pet godina od stupanja ove Konvencije na snagu, država stranka može predložiti izmjenu ili dopunu Konvencije i dostaviti je generalnom sekretaru Ujedinjenih naroda, koji nakon toga obavještava države stranke i Konferenciju država stranaka o predloženoj izmjeni i dopuni u cilju razmatranja i donošenja odluke o predlogu. Konferencija država stranaka će uložiti sve napore za postizanje konsenzusa o svakoj izmjeni i dopuni. Ukoliko svi naponi za postizanje konsenzusa budu iscrpljeni, a ne postigne se dogovor, za usvajanje takve izmjene i dopune biće potrebna, u krajnjem slučaju, dvotrećinska većina glasova država stranaka koje prisustvuju sastanku i koje glasaju.
- Regionalne organizacije za ekonomsku integraciju koriste svoje pravo glasa iz ovog člana, kada je riječ o pitanjima za koja su nadležne, u onom broju koji je jednak broju njihovih država članica koje su i članice ove Konvencije. Te organizacije neće koristiti svoje pravo glasa ukoliko njihove države članice ne koriste svoje pravo glasa i obratno.
- Izmjena i dopuna koja se usvoji u skladu s tačkom 1. ovog člana podliježe ratifikaciji, prihvatanju ili odobrenju država stranaka.
- Izmjena i dopuna koja se usvoji u skladu s tačkom 1. ovog člana stupa na snagu u odnosu na državu stranku nakon devedeset dana od datuma deponovanja instrumenata o

ratifikaciji, prihvatanju ili odobrenju te izmjene i dopune kod generalnog sekretara Ujedinjenih naroda.

- Po stupanju na snagu, izmjena i dopuna postaje obavezna za države stranke koje su u tom smislu izrazile svoju saglasnost. Ostale države stranke i dalje obavezuju odredbe ove Konvencije i eventualne ranije izmjene i dopune koje su te države stranke ratifikovale, prihvatile ili odobrile.

Član 70.

Otkazivanje

- Država stranka može otkazati ovu Konvenciju pismenim obavještenjem generalnom sekretaru Ujedinjenih naroda. Otkazivanje stupa na snagu nakon godinu dana, računajući od datuma kada generalni sekretar primi obavijest.
- Regionalna organizacija za ekonomsku integraciju prestaje da bude članica ove Konvencije kada je sve njene države članice otkazu.

Član 71.

Depozitar i jezici Konvencije

- Za depozitara ove Konvencije određen je generalni sekretar Ujedinjenih naroda.
- Original ove Konvencije, čiji su tekstovi na arapskom, engleskom, francuskom, kineskom, ruskom i španskom jeziku podjednako vjerodostojni, deponovaće se kod generalnog sekretara Ujedinjenih naroda.

U POTVRDU ČEGA su dolje potpisani opunomoćnici, propisno ovlašteni u tu svrhu od strane svojih vlada, potpisali ovu Konvenciju.

Član 3.

Ova Odluka će biti objavljena u "Službenom glasniku BiH" na bosanskom, hrvatskom i srpskom jeziku i stupa na snagu danom objavljivanja.

Broj 01-011-398-11/06
25. marta 2006. godine
Sarajevo

Predsjedavajući
Sulejman Tihić, s. r.

Temeljem članka V. 3. (d) Ustava Bosne i Hercegovine i suglasnosti Parlamentarne skupštine Bosne i Hercegovine (Odluka PS BiH broj 275/06 od 10. ožujka 2006. godine), Predsjedništvo Bosne i Hercegovine je na 89. sjednici, održanoj 25. marta 2006. godine, donijelo

ODLUKU

O RATIFIKACIJI KONVENCIJE UJEDINJENIH NARODA PROTIV KORUPCIJE

Članak 1.

Ratificira se Konvencija Ujedinjenih naroda protiv korupcije.

Članak 2.

Tekst Konvencije u prijevodu glasi:

Konvencija Ujedinjenih naroda protiv korupcije

Preambula

Države stranke ove Konvencije,

Zabrinute zbog ozbiljnosti problema i prijetnji koje korupcija predstavlja za stabilnost i sigurnost društava, podrivajući institucije i vrijednosti demokracije, etičke vrijednosti i pravdu, te ugrožavajući održiv razvitak i vladavinu prava

Zabrinute također zbog veza između korupcije i drugih oblika kriminala, osobito organiziranog kriminala i gospodarskog kriminala, uključujući pranje novca,

Zabrinute nadalje zbog slučajeva korupcije kod kojih se radi o ogromnim količinama imovine koja može činiti značajan dio sredstava država, a koji predstavljaju prijetnju političkoj stabilnosti i održivom razvitku tih država,

Uvjerene da korupcija nije više lokalni problem već transnacionalna pojava koja pogađa sva društva i gospodarstva, što čini međunarodnu suradnju na njenom sprječavanju i suzbijanju nužnom,

Uvjerene također da je za djelotvorno sprečavanje i borbu protiv korupcije potreban sveobuhvatan i multidisciplinarn pristup,

Uvjerene nadalje da dostupnost tehničke pomoći može igrati značajnu ulogu u povećanju sposobnosti država, što uključuje jačanje kapaciteta i izgradnju institucija, za djelotvorno sprječavanje i borbu protu korupcije,

Uvjerene da nezakonito stjecanje osobnog bogatstva može biti osobito štetno za demokratske institucije, nacionalna gospodarstva te vladavinu prava,

Odlučne na djelotvorniji način sprječavati, otkrivati i preduprijeti međunarodnu prenošenju nezakonito stečene imovine te ojačati međunarodnu suradnju glede povrata imovine,

Priznajući temeljna načela propisno i pravično vođenog kaznenenog postupka, te građanskog i upravnog postupka glede dosuđenja imovinskih prava;

Imajući u vidu da su za sprječavanje i iskorjenjivanje korupcije odgovorne sve države, te da one moraju uzajamno surađivati, uz potporu i sudjelovanje pojedinaca i skupina izvan